

ТЕОС

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
4 ЧАСТ

Битката за Родения

Част 4

“Преди приемането на каквато и да е доктрина или правило, ние трябва да изискваме едно ясно ‘Така казва Господ’ в подкрепа на това.”

Елън Уайт, *Великата борба*, Гл. 37, Параграф 5

Том 1-ви и 2-ри на тази поредица проследиха оригиналната вяра на Адвентните пионери в две Божествени същества, Отец и Неговия роден Син. Тъй като Бог е божествено духовно същество, Неговият Син е наследил същата природа, същите сили, същия вечен живот. Те са сродни духове, споделящи един и същи характер, ум и намерение. Тогава Отец създаде вселената и всичко в нея чрез Сина Си, Михаил - „Който е като Бог.“

Заедно Те планирали бъдещата сигурност на Тяхното творение. В съвет на мир Те се посветили на това да бъдат подготвени да спасят всеки, който би могъл да реши да се разбунтува срещу Техния закон на любов и служба. Ако тази личност се покае и се върне при Тях,

Те се посвещаваха да заемат мястото на грешника и да понесат последствията от разгълата с греха.

За да общуват и да проявяват любовта Си към ограничените същества, Михаил предложил да възприеме самия образ на тези нови ангелски същества. Въпреки че не бил ангел, той се явявал като такъв, за да може те да виждат и разбират какъв е невидимият Бог. Той бил архангелът, който стоял до Бога, Своя Баща и обявявал волята Му на ангелското множество. Михаил бил божественият Посредник между безкрайния Бог и Неговите създадени ангели.

Ангелите били свободни да взимат свои самостоятелни решения. Първото създадено същество било шедьовър на красотата, силата, умени-

ята и интелигентността. Нарекли го Луцифер, носител на светлина, зорница и му осигурили най-почитаното положение, заставайки до Отец заедно с Михаил, Неговия Син, в центъра на небето.

Докато Отец и Синът обсъждали частно създаването на човека, Луцифер повдигнал въпроса защо той не е включен в този съвет. Недоволството започнало да се разраства в сърцето му. В крайна сметка той стол до Бога като засеняващ херувим на Божиата планина. Ревността прераснала в амбиция и Луцифер пожелал да постави трона си над Божиите звезди. Той започнал да споделя това, което смятал за несправедливост, с останалите ангели. Семената на бунта бяха засадени.

Бог Отец призовал всички обитатели на небето пред Него и „изложил истинското положение на Неговия Син.“ Той обявил пред всички, че Михаил наистина е Неговият Единороден Син, дошъл от Неговото лоно, наследил Неговото име, Неговият авторитет и Неговата власт. Всички ангели трябвало да уважават и почитат Сина, както почитали Отец (Евреи 1-ва глава).

За да демонстрират по-нататък връзката на любов между Отец и Неговия роден Син, Те започват да планират създаването на нов вид същества, които щели да бъдат направени по Техния образ - също като Тях самите.

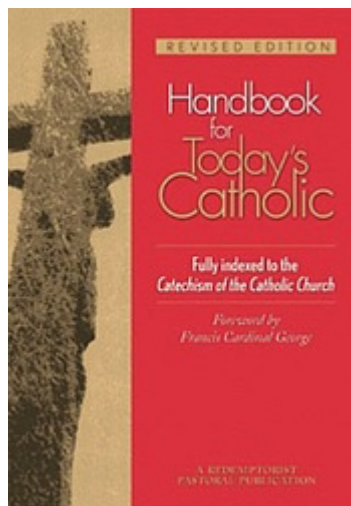
Но също както Исус бил сметнат на земята просто за един човек, така и Луцифер гледал на Михаил просто като на един небесен ангел.

Дори след като Отец изяснил истинското положение на Неговия Син, гордостта попречила на Луцифер да се покае за намерението да си осигури поклонението и верността на небесните ангели. Той решил да „затъмни“ факта, че Михаил е роден син на Бога. Така се зародила Великата борба между Христос и Сатана.

Теос 3-та част разглежда появата на една нова теология сред адвентистите от седмия ген. Желанието да бъдат като другите „народи“ около тях, довело до отхвърляне на родения Син и постепенно приемане на триединния Бог. От 40-те години на миналия век за църковните историци станало нещо обикновено да обвиняват пионерите на нашето движение с преподаване на

„заблуга“. Редакционните права били упражнявани за ревизиране на оригинални книги и ръкописи, за да бъдат съобразени с актуалната доктринална политика. Били написани книги от нов порядък; философия и традиция, заели мястото на буквалния прочит на Словото.

Част 4-та изследва последиците от смяната на боговете, изоставянето на вярата ни в Родения Син и отричането на истинския Божи Син и истинския Бог, неговия Баща.

„Тайната на Триединството е централната доктрина на католическата вяра. Върху нея са основани всички останали учения на Църквата.“

Наръчник на съвременния католик от Джон О`Конър, Пасторски публикации посветени на Изкуплението, 1994 г., стр. 11.

Много богове

„Защото, ако и да има така наричани богове, било на небето или на земята, (както има много богове, и господари много), но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез

Когото е всичко, и ние чрез Него.“ (1 Коринтяни 8:5-6)

Павел признава, че има много „богове“, които имат различни имена и титли. Все още преобладават много различни концепции за това кой е истинският Бог, „неизвестният Бог“, който Павел идентифицира пред атиняните. Исус казал, че само когато познаем „единствения истински Бог и Исус Христос“ можем да имаме вечен живот (Йоан 17:3). Исус ни предупреди срещу многото „фалшиви християни“, които биха се опитали да „заблудят, ако е възможно и самите избрани“ (Мат. 24:24). Кои са тези самозванци?

Йоан разпознал „много антихристи“ по своето време (1 Йоан 2:18), които „излязоха от нас“ стих 19 (от тях „самите“ Деяния 20:30) като „лъжци“, отричайки „че Исус е Христос“ и отричайки се от „Отец и Сина“, стих 22. Отец и Синът са непрекъснатата тема на Йоан в неговото писмо.

Общението ни е с Отца и Неговия Син (1:3), който е наш Застъпник при Отца (2:1). Отричането на Сина е отричане и от Отца (2:23). Трябва да продължим в Сина и Отец, както сме чули от началото (2:24). Ние имаме увереност в Бога и вярваме в името на Неговия Син (3:21, 23). Духът на антихриста отрича, че Исус е дошъл в плът (4:3). Бог изпрати. Своя Единороден Син в света (4:9, 10). Отец изпрати. Сина като наш Спасител (4:14). Бог живее в нас, ако изповядваме, че Исус е Божият Син (4:15). Ние обичаме Този, който е родил, и Онзи, който е роден от Него (5:1). Можем да надвием света,

вярвайки, че Исус е Божият Син (5:5). Бог е дал Своя Син (5:10). Бог ни е дал вечен живот, който е в Неговия Син (5:11). „Това ви писах, за да повярвате в името на Божия Син“ (1 Йоан 5:13). Отец и Син са „истинският Бог и вечен живот“ (5:20). И двамата са много важни за апостол Йоан. Защо?

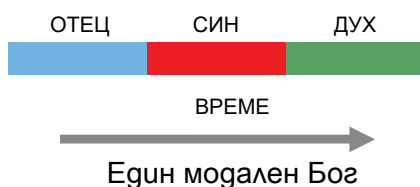
На тази Канара

Когато Исус попитал учениците си кой вярвали те, че е Той, Петър отговорил: „Ти си Христос - Месията, Помазаният - Синът на живия Бог.“ Исус казал, че тази истина е била разкрита от Неговия Отец в небето, а не от плът и кръв (Мат. 16: 17, 18). Исус казал още, че именно тази истина за Неговия божествен произход като Божий Син ще бъде основата, самият Основен камък, върху който Той ще построи Своята църква.

Но онези, които „излязоха от нас“, когато дошло „отстъплението“ (2 Сол. 2:3) и се появила нова сила „говоряща големи неща срещу Всевишния“, учат, че Скалата не е Христос, а Петър, първият папа. След време папата щял да се „възвеличи над всеки бог“, „Нито щял зачита Бога на бащите си“, а щял да почита „един бог, когото бащите му не познавали, със злато, сребро и скъпоценни камъни“ (Дан. 11:37-38). С течение на времето църквата променила боговете, „но хората, които познават своя Бог, ще бъдат силни“, (стих 32). „И разумните между хората ще наставят мнозина“, (стих 33).

Идеите за Бога започнали да процъфтяват. Някои, же-

лаещи да поддържат истината, че има само един Бог, вярвали, че Бог се проявява по различни начини в различни периоди. Сабелиус през 222-ти век проповядвал за този „модален“ Бог. Унитаризмът, единното петдесетничество или движението „само Исус“ промотира тази концепция и гнес. В стария завет Бог бил баща; по времето на Христос Той бил син, а от Петдесетница насам бил известен като Светия Дух. Но тази версия на Бога отрича истинските Отец и Син и следователно е един от „множеството антихристи“, които са дошли в света.

Друг Бог

До IV век дебатът за естеството на Бога наистина започнал да се разгорещява. Арий и Александър в Александрия, Египет, спорят дали Синът е от същото естество като това на Отец или е отделен. Епископ Александър, казал, че са равни, в смисъл, че са абсолютно еднакви, цитирайки Павел във Фил 2:6. Арий, обезпокоен, че това е възраждане на сабелизма (правейки Сина и Отца едно и също същество), възразил въз основа на това, че Синът е „отпечатък“ на Отец (Евр. 1:3) и не може да бъде **същата** личност. Синът в своето възплъщение „като притежаващ свободна воля бил способен на добродетел или на порок“ (Созомон, *Хистория Еклистиастика*, стр. 440). Неговите изкушения и Неговата смърт, за да

бъдат истински, изискват Сина да бъде отделен от Отца, който не може да съгреша или да умре.

Този въпрос скоро се прехвърлил в цялата църква. Заемали се страни, избухнали спорове, заплашващи да разделят църквата. През 325 г. Константин, новият император на Римската империя, свиква първия Вселенски събор в град Никея (Изник, Турция), за да реши въпроса. Поканени са 1500 епископи, но се явили едва 318.

Църковният историк Филип Шаф обобщава ситуацията така:

„Във връзка с богословския въпрос съборът бил разделен в началото на три групи. Ортодоксалната група, която твърдо държала на Христовата божественост, първоначално била малцинство...“ *История на християнската църква*, кн. 3 стр. 627, 628

Водени от Александър, те вярвали, че Христос е равен на Своя Баща (от същото естество) и наброявали по-малко от 20 епископа.

„Арианите или евсевийците наброявали може би двадесет епископа под ръководството на влиятелния епископ Евсевий Никомедийски.“ *Пак там*.

Тази група вярвала, че Божият Син е роден или създаден и следователно от отделна субстанция (естество).

„Болшинството, чийто орган бил прочутият историк Евсевий Кесарийски, заело средната позиция.“ *Пак там*.

Шаф описва тази група като „разбиращи слабо“ и „нямащи твърди убеждения, а само несигурни мнения.“ Това изглежда несъвмести-

мо с подробното изявление за вярата, което Евсевий представил след отхвърлянето на арианските и ортодоксалните предложения. В крайна сметка именно неговият начин на изразяване съставил прочутото Никейска изповед.

Избягвайки двете гръцки думи на раздора, *хомоуσιос* и *хомоуσιос* (различаващи се само с една буква и дори не се срещат в Писанието), Евсевий Кесарийски прочел обикновена изповед на вярата от „древно палестински“ източник, който „изповядвал божествеността на Христос в общ библейски план“:

Един Бог, Отец Всемогъщи, създател на всичко;

Един Господ Исус Христос, Слово на Бога, еднородният Син, Първородният на всяко творение, роден от Отец преди всички светове, чрез когото също било създадено всичко

Един Свят Дух, както нашият Господ казал, кръщавайте ги в името на Отец, Сина и Светия Дух. Всеки от тях съществува и е съществувал. Никой не е познал Отец, освен Синът, онази Светлина, която съществувала преди света, онова живо Слово, което било в началото с Отца преди цялото творение, първото и единствено Божие потомство, княз и водач на духовното и безсмъртно множество, ангелът на могъщия съвет, посредникът, изпълняващ тайната воля на Отец, създателят на всички неща с Отца, втората причина на Вселената с Отца, истинския и един-

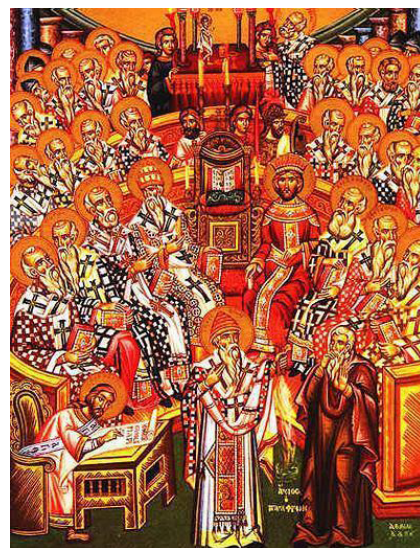
ствен Син на Отец, Господ и Бог и Цар на всичко създадено, който е получил сила и господство заедно с божественост и чест от Отца.

Арианите приветствали тази изповед с готовност и дори Константин предпочитал такава неутрална версия. Всички се съгласили с родения Син. Но малката ортодоксална група настоявала толкова силно терминът *хомоуσιос* (същата субстанция) да бъде включен в окончателната редакция, че Константин най-накрая застанал на тяхна страна в името на мира. Арий напуснал съвета в знак на протест и скоро бил прогонен в изгнание. След това групата на Александър била свободна да добави следните промени:

...еднороден от естество-ото на Отец, не създаден, бивайки от същата субстанция с Отец...

„Същата субстанция“, концепцията *хомоуσιос*, която впоследствие щяла да бъде изразена като „неразделяема субстанция“, била първата стъпка към превръщането на Отец и Сина в едно същество. Това била същата дума, която Сабелий използвал въз основа на изявлението на Христос: „Ако сте видели мен, видели сте Отец“, за което той бил анатемосан от папа Калист през 220 г. сл. Хр. Но този термин бил използван за противодействие на всяка мисъл, че Си-

нът е образуван или отделен от Отца.

След като веруюто било оторизирано, печелившата страна се опитала да гарантира, че позицията им ще бъде запазена, като изрично посочила още подробности.

Онези, които казват, че е имало време, когато Той не е бил, и че преди да се роди, не е бил и е възникнал от това, което не е, или, че Божият Син е различна личност или субстанция, или, че е създаден, или променлив или изменящ се... са осъдени от католическата църква.

Когато Александър умира две години по-късно, Атанасий поема делото по защита на „свечения, съравен и ко-субстанциален“ Божий Син. Но скоро става ясно, че роденият Син не може да бъде съвечен със своя баща. Въпреки веруюто или кредото, противоречията продължили като понякога привържениците на едната идея сменяли позицията си (което обяснява защо са наблюдавани

множество вътрешни противоречия и склонност и при двете страни да цитират Ориген в тяхна защита).

Например, Атанасий в своята *Защита на Никеиската дефиниция* (ок. 353 г.) се позовава на гръцката дума *моногенес* (μονογενής) „единороден“ в Йоан 1:14, за да докаже буквалния Син.

с изображение за „триединството“

„Словото е от Отца и е единственото естествено потомство, подходящо за Него. Защото откъде може да се схване Сина, Който е Мъдростта и Словото, в което се появило всичко, ако не **от самия Бог**? Обаче, Писанията също ни учат на това Йоан, казвайки: „**Единородният Син**, който е **в лоното на Отца**, Той Го е изявил“, говори за това, което е научил от Спасителя. Освен това, какво друго наемква израза „в лоното“, ако не **истинското генериране** (бел. прев. раждане) **на Сина от Отца**?“

Той смятал, че е необходимо да защити първородния произход на Сина, за да запази вярата си, че Отец и Синът са от *едно и също естество* (вещество).

По ирония на съдбата Атанасий бил заточен за проповядване на първоначалната арианска позиция, докато

за Арий било наредено от Константин да бъде възстановен! Уви, ден преди да възобнови причастието си, той изведнъж умира от експлозивна хеморагична диария с чревен пролапс, подсъзнаващ случай на остро отравяне. Действително Арий имал много врагове, които случайно се молели точно предишната нощ за незабавното му унищожаване.

Проблемът обаче е в хармонизирането на родения Син с вечния Отец. Предлагали се различни решения. Ортодоксалният католически подход бил да превърне раждането в мистериозен безкраен процес - Синът винаги е зачеван и винаги ще продължава да бъде в процес на раждане. И така, на Константинополския събор през 381 г. сл. Хр. Никейското вероизповедание било допълнително усъвършенствано в следния прочит:

...единствения Син на Бога, Вечно роден от Отец ...от едно Същество с Отец

Тази мистична концепция за „вечно раждане“ се основава на идеята, че Бог винаги е „познавал“ Себе Си (в смисъл, в който Агам „познава“ Ева и тя ражда Каин). Така било аргументирано, че Бог непрекъснато „познава“ Себе

Си, за да ражда непрекъснато Сина.

Това причудливо учение предизвиква отвратителни образи на Бога поради човешкото желание да Го направи като нас. Но Бог направил човека по **Свой** образ; не трябва ние да правим Бога по нашия образ. Ева излязла „от човека“, но тя се родила от същото естество като това на Агам - кост от костта му и плът от плътта му. Тя не е била резултат от сексуална репродукция. Нито Синът бил такъв.

Константинополският събор включва и допълнителни подробности относно Божия Дух. Светият Дух е извисен в позицията на отделна независима личност със собствена воля, която също била вечна, равнопоставена и консубстанциална с Отца, и със Сина. И тъй като в Йоан 15:26 е записано как Исус казва, че Утешителят, Духът на истината, „изхожда от Отца“, а Йоан 16:7 ни казва, че Исус го изпраца, Съветът казал, че Духът „вечно изхожда“ от Отец и Сина.

Триединството на три лица (личности) в едно същество най-накрая било възпроизведено във формата, която е толкова общоприета днес.

← Ортодоксална католическа диаграма на Триединството

Моята католическа вяра
От Епископ Луис Рабор Мороу,
Доктор по теология

Диаграма на АСД за Триединството

Нова илюстративна помощ
за изследване на Библията,
Изг. Знамения

Но чакайте, има още

Не всички възприели тази версия за Бога. Размиването на личностите в едно единствено същество било невъзможно за разбиране. Един по дух, но не и в личност, била предпочитаната версия от мнозина. Но тъй като се поддържали различни теории за бога, някои започнали да виждат Сина като проблем. Тяхното решение било да проповядват, че Той никога не е бил раждан. Думата *моногенес*, заявили те, е преведена неправилно. Въпреки факта, че тази дума, която се среща само девет пъти в Новия Завет, се използва при всички тях във връзка с отношенията родител-дете, новата гледна точка превела *моногенес* като „единствен по рода си“, „уникален“ или „единствен“.

Това премахнало необходимостта да се обяснява как или кога Божието Слово се е родило във вечността, защото Той вече не е бил роден в края на краищата, поне до не го раждането Му във Витлеем. Преди това Той бил уникалната втора личност на Божеството! Терминът Син всъщност не означавал Син, а просто бил един израз, който предавал идеята за привързаността между първото и второто лице на Божеството.

Неразделимото физическо единство на трите *ипостаси* елиминира всяка възможност за промяна или раздяла между която и да е от тях - предсъществуващият Христос всъщност не можел да напусне небето, рискувайки да бъде изкушен или дори да умре.

Вечното триединно, триличностно божество, някога в миналата вечност, решило да приеме различни „роли“ за Себе Си – за Тях Си. Част от Бог приела ролята на Отец, друга – на Син и друга – на Дух.

Агвентистите от сегия ден приели тази версия. Доброволният характер на Христовата жертва призовава към идеята за приемане на определена роля в сценария на играта, наречена изкупителният план.

„Един план за спасение бил включен в завета, направен от **Трите Лица на Божеството**, които притежавали еднакво атрибутите на Божеството. За да изкорени греха и бунта от Вселената и да възстанови хармонията и мира, **едно от божествените Същества** приело да влезе в **ролята на Отца**, друго - в **ролята на Сина**. Останалото божествено **Същество, Светият Дух**, също трябвало да участва в осъществяването на спасителния план.“ Гордън Дженсън, *Адвентно Ривю*, 31-ви октомври 1996 г., стр. 12.

Точно тази версия всъщност въобще не е тринитарна. Тя е тритеистична. <http://en.wikipedia.org/wiki/Tritheism> Забележете, че тя говори както за „Три лица“, така и за три „Същества“. Ортодоксалната формула за оригиналната рецепта прави ясно разграничение между

Личност и Същество. За истинския тринитарист тене са едно и също нещо, нито терминът Личност е равен на обикновена личност, разбирана в човешкия смисъл на думата. Поради тази причина богословите предпочитат да използват думата *ипостас*, която те обясняват, е на половината път между личност и персоналност. Казват, че ипостасът е много „уникален, аномален вид на съществуване.“

Никой не е в състояние да обясни какво точно е *ипостас*. Както признава Августин, „можем само да кажем, че не е това или онова“. Въпреки че Исус се моли да *познаем* единствения истински Бог, триединният Бог е тайнствен, неизвестен бог, извън възможностите ни за разбиране.”

Подробности, подробности

За да фиксира тези фини точки, римската църква в крайна сметка изковала това, което днес е известно като *Атанасиево верую*. То било наречено така в чест на Атанасий, но не е написано от него, тъй като се появява през VI век. Атанасий признал, че не може да го разбере. Защото „колкото повече мислел за него, толкова по-малко го разбирал.“ (Едуард Гибон, *Упадъкът и разгром на Римската империя*, том 2, глава 21, стр. 223)

За да ви пригадем усещане за това, което официализира твърдо учението за Триединството, предоставяме няколко откъса с коментари в скоби:

Този който ще бъде спасен, преди всичко е необходимо да гържи католическата вяра; която, ако не се

поддържа от всеки цяла и неопетнена, без съмнение, ще доведе до вечна погибел.

[Заплахите срещу несъгласие издават неразумността на доктрината]

Но това е католическата вяра: Ние се покланяме на един Бог в Триединство, и на триединството в единност.

Нито смесваме личностите;

[за да се избегне Унитарния модализъм]

Нито разделяме субстанцията

[само едно същество, не три, както е в Тритеизма, една форма на Политеизъм]

Защото има една личност, Отца; друга, Сина; друга, Светия Дух. Но Божеството на Отца и на Сина и на Светия Дух е само едно; славата е равна, величието съвечно...

Така че Отец е Бог; Синът е Бог; и Светият Дух е Бог; и все пак няма трима богове; но един Бог ...

И в това Триединство никой не е преди или след друг: никой не е по-голям или по-малък от друг. Но трите Лица са съвечни заедно и съравни...

Затова този, който ще бъде спасен, трябва да размишлява за Триединството.

Филип Шаф, *История на християнската църква*, Том 3, Секция 132, стр. 690

Тази объркраща картина за Бога е това, в което повечето християни изповядват, че вярват. Нищо чудно, че то

често е илюстрирано като хибридно трилико чудовище.

Един последен Бог

Едно окончателно решение на дилемата Отец-Син е връщането към един Бог, едно същество, една личност. Това е. Това в голяма степен прилича на ислямския бог, унитарната версия не е баща и няма истински син. Исус е просто човек, който е изпълнен с Божия Дух и е извисен към небето, но Той не е божествено същество; не е умрял за нашето спасение; Бог не се е отказал от истински Син. Не е чудно тогава, че мюсюлманите и унитаристите споделят общо благоговение към Божията величие и сила, но имат ограничено оценяване на Неговата любов.

Унитаристите, като модалисти и тритеисти, нямат проблем с разчленяването на нюансите между съществото и личността. За тях те са еднакви.

Триединно безпокойство

Тъй като Атанасиевият „Син“ е неразделна физически свързана част от Отца и не може да бъде отделен от Него, приелите тази версия на Триединството вярват, че Синът не може да умре в действителност.

„Той единствено е можел да възкреси Себе Си. Въпреки че тялото Му било мъртво, Той

не бил мъртъв. Защото Той възкресил мъртвото. Той възкресил Себе Си, в Себе Си бил жив, но в Своето тяло, което трябвало да бъде възкресено, бил мъртъв.“ Августин, *Никеийски и постникейски отци*, Том 6, стр. 656

Това е онзи вид двойно говорене, което змията „сервирала“ на Ева в градината. „Ти със сигурност няма да умреш.“ Това е напълно естествено за човек, който е лъжец, който приема лъжата, че душата е безсмъртен и лишен от телесност дух.

Библията обаче декларира над две десетки пъти, че именно Отец е възкресил Сина Си от мъртвите:

Деяния 2:22 Бог възкреси Исус от Назарет

Деяния 2:24 Бог отвърза връзките на смъртта

Деяния 2:32 Бог възкреси този Исус

Деяния 3:15 Бог възкреси Княза на живота

Деяния 3:26 Бог възкреси Сина Си

Деяния 4:10 Бог Го възкреси от мъртвите

Деяния 5:30 Бог на бащите ни Го възкреси

Деяния 10:40 Бог Го възкреси на третия ден

Деяния 13:30 Бог Го възкреси от мъртвите

Деяния 13:34 Го възкреси от мъртвите

Деяния 13:37 Бог възкреси Исус

Деяния 17:31 Бог Го възкреси от мъртвите

Римл. 4:24 Онзи, който възкреси Исус

Римл. 6:4 възкресен от славата на Отца

Римл. 8:11 Този, който възкре-

си Исус

Римл. 10:9 Бог Го възкреси от мъртвите

1 Кор. 6:14 Бог възкреси Господа

1 Кор. 15:15 Бог възкреси Христос

2 Кор. 4:14 Който възкреси Господа

Гал 1:1 Бог, Отец, Който Го възкреси

Еф. 1:19 чрез мощната сила на Отец

Еф. 1:20 Той възкреси Христос от мъртвите

Кол. 2:12 Бог, който Го възкреси

1 Петр. 1:21 Бог Го възкреси

1 Сол. 1:9, 10 Той възкреси своя Син

„Той беше в онзи каменен затворнически дом като затворник на божествената справедливост. Той беше отговорен пред Съдията на Вселената. Той носеше греховете на света и **единствено неговият Отец можеше да Го освободи.**“ *Ръкопис 94*, 1897 г.

И Той направил това като Го призовал да излезе. Исус също възкресявал мъртвите, като им говорил, призовавайки ги да се върнат към живот.

Лука 7:16 Млагу човече, стани

Лука 8:55 Талита куми, Момиче, стани.

Йоан 11-та глава Лазаре, излез.

Йоан 5:25 Всички в гробовете ще чуят

1 Сол. 4:16 с вик, при глас на архангел мъртвите в Христа ще възкръснат

Ис. 26:19 Събудете се, вие, които обитавате в пръстта!

Така и Неговият Отец го-ворил, за да възкреси Сина Си. Ангел слязъл от небето с повелята на Отец.

„Тогава могъщият ангел, с глас, който накара земята да се разтресе, бе чул да казва: **Исусе, Сине Божий, Твоят Отец те вика!** Тогава Онзи, който беше спечелил силата да победи смъртта и гроба, излезе.“ *Духът на пророчеството*, Том 3 стр. 192, 1878 г.

„Тогава ангелът от небето с глас, който накара земята да се разтресе, извика: **„Сине Божий, Твоят Отец те вика! Излез.“**“ *Ранни писания*, Възкресението на Христос, Параграф 2, 1882 г.

„Войниците Го виждат как отмахва камъка, сякаш бе малко камъче, и го чуват да вика: **Сине Божи, излез; Твоят Отец те вика.**“ *Копнежът на вековете*, Гл. 81, Параграф 3, 1889 г.

„Светлината на небето обгърна гробницата и цялото небе беше озарено от славата на ангелите. Тогава се чу гласът Му: **„Твоят Отец те вика; излез.“**“ *АБК*, том 5, стр. 1110, *Ръкопис 115*, 1897 г.

Исус послушал призива на Своя Баща и излязъл с новото духовно тяло, което Му било дадено.

Послушен в живота до смърт, Той бил послушен **в смъртта за живот.** (Фил. 2:8)

Той бил търпелив, доверявайки се изцяло на силата на Своя Баща, без да прибръзва или да своеволничи. Умрял в Своего естествено тяло; бил възкресен в духовното Си тяло, превръщайки се в животворящ Дух (1 Кор. 15:44, 45).

Христос бил оживен (възкръснал) от Божия Дух (1 Петр. 3:18). Така или иначе, независимо дали е бил съживен от Своя Баща или от Духа на Неговия Баща, Исус от не е можел да направи нищо от Себе Си (Йоан 5:30).

Това се доказва от факта, че ангел е дошъл от небето, за да премахне камъка (Мат. 28:2). Ако Исус бил в състояние да се събуди от съня на смъртта, а след това да се възвърне към живота, Той със сигурност би трябвало да може сам да премахне камъка.

Но след като Неговият Отец го съживил с Духа Си, възстановил Неговото безсмъртие и Го призовал да излезе, в Него отново бил животът (Йоан 1:4). Исус заявил: **„Аз съм възкресението и животът“** (Йоан 11:25). Този живот бил върнат на Христос от Неговия Отец при възкресението Му.

„Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;“ (Йоан 5:26)

Неговият Отец е Източникът на целия живот и дава безсмъртен, самосъществуващ живот на Своя Син. Той дал този живот на Сина Си в началото и отново при възкресението. Така Хрис-

тос има безсмъртие и е Източникът на целия живот на творенията, които е създал.

„Всички създадени неща живеят по волята и силата на Бог. Те са зависими реципиенти (получатели) на **живота на Божия Син**. Колкото и способни и таланти да са те, колкото и големи да са техните възможности, те се презареждат с живот от **Източника на целия живот**.” *Ръкопис 131, 1897 г., АБК, том 5, стр. 1113*

Исус бил станалото плът божествено Слово. Като Човешки Син Той взел на Себе Си плътта на падналия човек; като Син Божий, умът Му бил изпълнен с цялата пълнота на божествеността.

В обобщение:

Унитаризъм

Има *само едно* божествено същество/личност: Бог, Всемогъщи.

Модализъм - Единност

Има *само едно* божествено същество/личност, но с три персоналности/режима:

Отец, Син и Свети Дух са *една и съща личност* и *едно и също същество*, носещо различни шапки при различни случаи, но никога по едно и също време.

Тринитаризъм

Има *само едно* божествено същество, което е съставено от три *различни личности* или ипостаси: Отец, Син, Свети Дух, които са *едно и също същество*.

Тритеизъм

Има три *отделни* божествени същества: Отец, Син и Свети Дух, които съ-

ществуват като три *отделни* и индивидуални личности, но са едно в цел и характер.

Кого е гал Бог?

Йоан 3:16 Според

Унитаризма

Бог толкова възлюбил света, че гал собственото Си сътворено същество, което тогава станало Неговия основен „Син“.

Тринитаризъм / Тритеизъм

Бог толкова възлюбил света, че гал Своя изтъкнат партньор, друг член на техния комитет, който Той просто нарекъл „Син.“

Вярващите в родения Син

Бог толкова възлюбил света, че гал Своя реален Син, който бил единственото Същество раждано някога от Него.

Йоан 3:16 няма нищо общо с триединството и се отнася напълно за отношенията Баща - Син. Но тъй като триединството настоява за консубстанциалното, вечно божество от три части, основаните на любовта отношения между Отец и Неговия Син, са компрометирани, ако не и напълно елиминирани. Нищо по-малко от истинския Син не може да бъде истинската жертва за Отец при отказването от Сина Му.

Източници за настоящите вярвания на АСД:

27 *Основни вярвания (Адвентист Ривю, Том 158, Номер 31, стр. 4, 1980 г.); Адвентистите от седмия ден вярват - библейска експозиция на 27 основни доктрини (1988 г.) стр. 16-26; 49; Християнски вярвания: фундамен-*

тални библейски учения за часове в колеж на адвентистите от 7-ия ден, Т. Джемисън (1959 г. стр. 88, 173.

Четири основни проблема

- Идентичността на единия истинен Бог
- Реалността на Отец и Сина
- Идентичността на пребъдващия Дух
- Естеството на Христос

1. Един истинен Бог

Има един Бог - Марко 12:32, Яков 2:19

Има един Бог, Отец - 1 Кор. 8:6

Няма друг Бог, освен един 1 Кор 8:4

Истинският Бог 1 Йоан 5:20

Единственият истински Бог - Йоан 17:3

Древният по гни – Дан. 7:14

Който има живот в Себе Си - Йоан 5:26

Вечен, безсмъртен, невидим – 1 Тим. 1:17

Когато никой не е видял – 1 Тим. 6:16

Няма друг, освен Него - Марко 12:32

Той е ненадминат – Ис. 40:18, 25

Освен Него няма Бог – Ис. 44:6

Няма друг – Ис. 46:9

Единственият Владетел – 1 Тим. 6:15

Всемогъщият Господ Бог -Откровение 19:6

Всевишният - Марко 5:7

1872-1930 Основни вярвания на АСД	Настоящи вярвания на АСД
Отец е „Единият истински Бог“ източникът, от когото произхожда целият живот. 1 Тим. 6:15, 16; Йоан 17:3; Еф. 4:6; 1 Кор. 8:6; Йоан 5:26; Вм. 4:6.	Триединството е „Един Бог“ в мистериозно „единство на три съвечни личности“ - Бог вечният Отец, Бог вечният Син и Бог вечният Дух.
Божият Син е еднакво божествен с Отца, защото е nasledил божествената Си природа от Отца, когато бил роден (несъздаден) от Неговата личност във вечността. Евр. 1:1-14; Пр. 8:22-30; Пр. 30:4; Пс. 2:7, 12; 2 Кор. 4:4; Йоан 8:42; 16:27.	Второто лице на триединството е равно и съвечно с Отца, защото То винаги е съществувало и няма произход. Само е „наречено“ Син, защото по-късно ще поеме тази роля след раждането си от Мария.
Божият Син бил буквалният божествен Син на Отец преди Неговото въплъщение във Витлеем. Зах. 6:12; 1 Йоан 4:9, 14; Михей 5:2.	Второто лице на триединството не е създадено, нито се е родило преди Неговото въплъщение във Витлеем.
Духът на Бог и Христос е божественият ум, който те споделят помежду си и чрез който служат на нашите умове (духове). Зах. 4:11-14; Римл. 8:9, 10; Кол. 1:27; Откр. 2:18, 19.	Светият Дух е 3-то Лице на Триединството и отделна независима личност от Отца и Сина.
Духът на Бог и Христос е тяхното лично присъствие, чрез което те упражняват Своето всезнание в проучване състоянието на Тяхната вселена и в общуването с Техните интелигентни създадени същества. Пс. 139:6, 7; 1 Кор. 2:10, 11, 16; Римл. 11:34; Ис. 40:13; Фил. 2:5	Светият Дух няма физическо тяло и не е ограничен на което и да е място в пространството. Не е сигурно дали това важи и за Отец или за Сина в сегашното Му прославлено състояние.
Божият Син умрял напълно на кръста. Той излял душата Си на смърт. Положил Своя безсмъртен живот. Мислите му престанали. Неговият „дух“ не е съзнавал нищо в смъртта. Ис. 53:8-10; 1 Петр. 1:3; Откр. 1:18; Римл. 5:10; Деян. 2:31.	Втората личност на Триединството не е умряла напълно на кръста. Нейният божествен дух живеел; умряло само човешкото ѝ тяло. И трите божествени същества са равнопоставени и не могат да умрат.
Божият Син приел нашето смъртно наказание - последици от греха: раздяла с Отца, за да можем да получим вечния живот на Сина. Римл. 5:10; 6:23; 2 Кор. 5:21	Второто лице на триединството не е умряло напълно за нашите грехове. Неговата жертва не била божествена жертва.
Отец възкресил Сина Си от мъртвите. Христос има власт над смъртта поради безгрешния Си живот, което позволява на Неговия Отец да има законното право да върне вечния живот на Святия Си Син. Йоан 10:18; 5:26; 1 Петр. 1:19	Божествената част на Христос, която не умряла, възкресила Неговото човешко тяло. Исус възкресил Себе Си без никаква помощ от Отца или Светия Дух, защото бил напълно Бог и напълно способен.
Синът Божий изпразнил Себе Си от своята божествена форма и сили, като взел грешната човешка плът от семето на Авраам и Давид, бивайки роден от жена и след това изпълнен с божествения, безгрешен ум (Дух) на своя Баща. Фил. 2:5-8; Йоан 14:10, 11; Евр. 2:16-18; 4:15.	Второто лице на триединството поело чувствата на грешната човешка плът (глад, болка, жажда и т.н.), но не наследило същата плът като останалата част от грешното човечество. То било изкушено „отвън, но не и отвътре“. То било вторият Адам, възприело оригиналната, безгрешна природа на Адам.
Христос ни дава нов ум, изпълнен с божествените Му мисли, свързвайки ни с победния Му живот, упълномощавайки ни да преодолеем греха в нашата плът, както е направил и Той. Фил. 2:5; Римл. 8: 9; 12:2; Юда 24; Пс. 32:2; Откр. 3:21; 14:1, 5.	Не можем да преодолеем греховните склонности, защото нашата природа е различна от Христовата божествена природа. Ние се спасяваме само като приемем неговата жертва и получим 3-то лице на Божеството.
Умът на Христос, Неговият Свети Дух, животът на Неговия живот, Неговият характер обитава в нашите умове и ни споделя волята Му. Кол. 1:27.	3-то Лице на триединството (не Христос) живее в нас; друго различно същество, което обитава в храма на човешкото тяло.
Синът Божи е единственият ни Застъпник, единственият ни Посредник, единственият ни Адвокат и единственият ни Утешител. Именно чрез Сина имаме общение с Отца. 1 Йоан 2:1; 1 Тим. 2:5; Евр. 9:24; Ис. 53:12; Йоан 14:18; 2 Кор. 1:2, 3; 1 Йоан 1:3; Йоан 14:11, 20.	Третото лице на триединството е втори ходатай и Утешител заедно със Сина. Има две същества Параклетос: Христос на небето, Светият Дух на земята.
На небето има само две божествени същества. Божият Син винаги е бил и винаги ще бъде доброволно подвластен на Своя Баща. Зах. 6:13; 1 Кор. 15:27, 28; Йоан 14:28; 1:1-3.	Третото лице на триединството винаги е съществувало с другите две. Втората личност е била подвластна на другите само по време на своето въплъщение на земята.
Бог Отец е бил Отец на Сина „преди да е съществувал светът.“ Духът на Отец „связъл върху“ Мария. Откр. 17:5; Мат. 22:42-45; Гал. 4:4.	Първото лице на триединството станало Бог Отец при Витлеемското въплъщение. 3-то лице зачело второто лице.

Всемогъщият Бог - Битие 17:1

Бог на всички - Еф 4:6

2. Реални Баща и Син

Един Господ Исус Христос - 1 Кор. 8:6

Той е Божието Слово – Откр. 19:13

Словото е с Отца Йоан 1:1

Преди да бъде светът – Йоан 17:5

Вечен живот с Отца 1 Йоан 1:2

Царският син – Пс. 72:1

Син на живия Бог – Мат. 16:15

Син на Всевишния – Лука 1:32

Син на Отца – 2 Йоан 1:3

Първородният – Псалм 89:20-37

Началото на Неговия път – Пр. 8:22

Изхожда от Отца – Йоан 8:42

Бил роден – Пр. 8:24, 25

Той излязъл от Бога – Йоан 16:27

Единороден Син Божий – Йоан 3:18

Първородният на Бога – Евр 1:6

Плодът на тялото Му – Михей 6:7

В лоно на Отца – Йоан 1:18

Назначен за наследник на всичко - Евр 1:2

По наследство – Евр 1:4

Антихристът отрича Отец и Синя 1 Йоан 2:22.

Триединството отрича истинските Отец и Син, пред-

ставяйки ги просто като роли, които трябва да се играят. Сатана предизвикал Исус: „Ако си Син Божий“ Мат. 4:3. т.е., Наистина ли Бог е казал: Това е моят възлюбен Син?

3. Духът на Христос

Светият Божий Дух – Еф. 4:30

Бог дава Своя Свят Дух – 1 Сол. 4:8

Изхожда от Отец – Йоан 15:26

Отец го дава чрез Исус – Тим. 3:5

Той изпраща Духа на Сина Си – Гал. 4:6

Духът Господен – Деяния 5:9

Духът на Христос и Бог – Римл. 8:9

Духът на Исус Христос – Фил. 1:19

Духът на истината - Йоан 16:13

Исус е истината - Йоан 14: 6

Дух на истината, Утешителят - Йоан 15:26

Исус е наш защитник 1 Йоан 2:1

Утешител е застъпник (параклетос)

Духът ходатайства Римл. 8:26

Исус ходатайства – Евр. 7:25

Има един Ходатай: Исус – 1 Тим. 2:5

Исус ни се изявява – Йоан 14:21

Той ще дойде при нас – Йоан 14:18

Неговият Отец и Той ще

дойдат - Йоан 14:23

Христовият Дух обитава в нас – Римл. 8:9

Духът на истината ще бъде в нас - Йоан 14:17

Дух Божий живее в нас – 1 Кор. 3:16

Дух Господен – Ис. 40:13

Умът на Господ – Римл. 11:34

Умът на Христос е в нас – Фил. 2:5

Ние имаме ума на Христос – 1 Кор. 2:16

Утешителят пребъдва завинаги -Йоан 14:16

Исус винаги е с нас - Мат. 28:20

4. Реални живот и смърт

Когато се изпълнило времето, Бог изпратил Своя Син, Който се родил от жена – Гал. 4:4

„Но **Исус прие човешкото естество**, когато расата беше отслабнала от четири хиляди години грях. Както всяко дете на Адам **Той прие** резултатите от действието на **великия закон за наследствеността**. Резултатите от него са показани в историята на Неговите земни предци. Той дойде с **такава наследственост**, за да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде **пример за безгрешен живот**.” *Копнежът на вековете*, Гл. 4, Параграф 15, (1898 г.)

Примерът служи като модел за подражание. Пример, който не може да бъде копиран, е безполезен модел.

Исус не дошъл да ни покаже какво може да направи Бог, но какво може да напра-

ви човек с Бога, който живее в него.

„Той взе на Себе Си **семе-то на Авраам**. Тъй като **във всичко** трябваше да бъде **направен като братята си**, за да може да бъде милостив и верен първосвещеник в нещата, които се отнасят до Бога, за да направи помирение за греховете на хората. Защото с това, че **самият Той** е пострадал от изкушение, Той е в състояние да помогне на изкушаваните.” Евр. 2:16-18 (превод от KJV)

Във всички точки изкушен като нас – Евр. 4:16

Той взе образа на слуга и беше направен по подобие на хората – Фил. 2:7, 8

Той беше направен малко по-голям от ангелите – Евр. 2:9

Той също е взел участие в същата плът и кръв – Евр. 2:14

За да може да стане първороден на много братя – Римл. 8:29

Поради тази причина Той не се срамува да ги нарича братя – Евр. 2:11

Той дойде да живее чрез Отца - Йоан 6:57

За да бъдем подчинени на Бога - 1 Кор. 15:27

За да бъде Негов служител, Неговият избраник – Ис. 42:1

Чудеса, знамения, които Бог извършил - Деяния 2:22

Той бил послушен до смърт – Фил. 2:8

Понесъл нашите грехове в тялото Си – 1 Петр. 2:24

За нас станал грях – 2 Кор. 5:21

Бит бил заради беззаконията ни – Ис. 53:5

Умрял за нашите грехове 1 Кор. 15:3

Христос умрял за нас грешниците – Римл. 5:8

Вкусил смърт за всеки човек – Евр. 2:9

Макар че не е знаел грях – 2 Кор. 5:21

Не е намерена измама в Него – 1 Петр. 2:22

Излял душата Си на смърт – Ис. 53:12

Дал живота Си като откуп – Мат. 20:28

Той положил живота Си - Йоан 10:17

Той поверил Духа Си в ръката на Своя Баща - Лука 23:46

Духът му се върнал при Бога – Екл. 12:7

Без духа, Той умрял - Яков 2:26

Мъртвите не знаят нищо – Екл. 9:5

Неговите мисли загинали – Пс. 146:4

Той не можел да излезе – Псалм 88:8

Но Неговият Баща Го възкресил – Гал. 1:1

Казвайки, Събуди се! Ис. 26:19

Първият плод на онези, които спят 1 Кор. 15:20.

Неговото човешко тяло и божествен Дух (неговият съвършен ум и безгрешен характер) умрели като цялостна душа. Когато Неговият Баща Му възстановил „резервното копие на умствения Му софтуер“ в ново прославлено тяло („хардуер“), Исус възкръснал от мъртвите със Своята вечна жива „програма“.

Църквата в прехода

В хармония с политика за търсене на легитимност и приемане от останалата част на основния евангелски свят, Църквата на адвентистите от седмия ген постига „постоянен напредък“ от 40-те години насам, като сменя своите доктринални учения по четирите въпроса, които току-що изброихме.

Уолтър Мартин Доналд Барнхаус

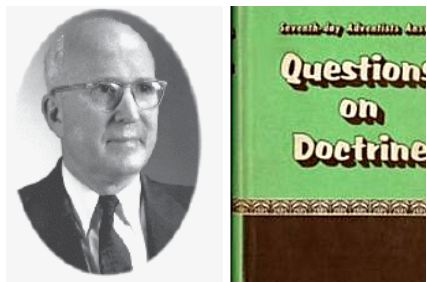
През 1955 г. Уолтър Р. Мартин, консултант-редактор на списание *Вечност*, получава поръчка от г-р Доналд Г. Барнхаус, редактор на списание „Вечност“ и пастор на Десета презвитерианска църква във Филаделфия, да напише книга, изобличаваща Адвентизма от седмия ген като култ. Г-н Мартин вече бил писал за адвентистите в книгата си *Възход на култовете*, но сега била планирана пълно издание, което доказвало, че адвентистите са нехристиянско изповедание.

Евангелските църкви са били готови да класифицират адвентистите заедно със Свидетелите на Йехова поради тяхната вяра, че Христос е буквален *Син* на Бог. Но вместо да съпоставят съответните им учения, те просто ги „категоризирали“ като ариани. Свидетелите на Йехова обаче вярват, че Христос е създаден от Бога; нашите пионери са вярвали, че Той е бил *роден* от Бог Отец. Тази разлика

била призната от Елън Уайт.

Христос не бил „**син по сътворение**“, както са ангелите, нито син по осиновление, какъвто е простеният грешник, а **Син, роден** в точния образ на личността на Отец и в цялото сияние на Неговото величие и слава, един равен с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство.“ *Знамения на времето*, 30-ти май 1895 г.

Като част от своите изследвания, г-н Мартин поиска достъп до адвентната литература и интервю с Ли Рой Е. Фрум, автор на *Пророческата вяра на нашите бащи*, която той бил прочел.

Ли Рой Фрум Рой Алън Андерсън

Била уговорена среща с Барнхаус и Мартин, на която цял да присъства не само Л. Е. Фрум, но и Рой Алън Андерсън, редактор на списание *Министри*, У. Е. Рийд, секретар на Генералната конференция, и Тобиас Едгар Унрух, председател на конференцията в Пенсилвания - всички те се отзовали по искане на Фрум. Срещата с тази подобрена група от лица със съмнителна представителност била проведена в парк Такома, Вашингтон, в централния офис на конференцията през март 1955 г. с благословията на тогавашния президент на ГК, Р. Р. Физур. Както по-късно Мартин описва в интервю през 1983 г., те „събрали някои от най-добрите умове, които са имали по

това време - и наистина се опитали да се справят с проблемите, пред които е изправена деноминацията, които ги **отделят** от общението с другите евангелисти.“

Трябва да зададем един въпрос: „Защо църквата била загрижена дали ще бъде „отделена“ от другите църкви? В продължение на много десетилетия ние сме се идентифицирали като остатък от Откровение 12-та и 14-та глави, които се отличават от дъщерите на блудницата в 17-та глава по това, че слуша Божия призив излезте „от нея народе мои“. Ние сме откликнали на Божията покана: „бъдете отделени.“ Да сме в света, но не и от него.

Г-н Мартин донесъл със себе си списък от 40 въпроса, което показва, че той бил чел подробно адвентна литература и представил някои адвентни дефекти, които го карали да стигне до заключението, че публикациите на църквата са „тюрлюгювеч от противоречия“, *Пак там*, 1983 г.

По-късно Унрух писал, че отговорът на адвентистите на онзи етап бил да се направи едно „положително представяне, в което се подчертават онези доктрини, които църквата държи заедно с евангелските християни от всички вероизповедания във всички епохи“.

Тогава на Уолтър Мартин били предоставени редица книги и периодични издания, за да бъдат подкрепени твърденията на адвентистите, които включвали и църковния наръчник от 1931 г. Намерението било да се демонстрира, че църквата е *променила* предишната си

вяра в родения Син.

Ли Рой Фрум получил списък с въпроси, на които трябвало да отговори. Тази нощ и двете страни прекарвали много часове в четене и писане, а на следващия ден г-н Мартин признал, че е сгрешил относно адвентистите от седмия ден по отношение на няколко важни точки. Вече не вярвал, че адвентистите са култ. С драматичен жест протегнал ръка на общение. Точно това очаквали братята с нетърпение: приемане в евангелската кошара.

Някои от другите изучавани теми били изследователният съд, несъстоялото се завръщането на Христос през 1844 г., окончателното изкупление (делото на Христос в най-святото място на небесното светилище), съботата и белегът на звяра, вярата, че адвентната църква е „църквата на остатък“, състоянието на мъртвите. Естествено нашите мъже се опитали да докажат верността на позицията на църквата, но посетителите не били убедени. Имало още нещо по-важно.

Години по-късно Рой Алън Андерсън обяснил ситуацията. „Отговорът ни относно Божеството и Триединството беше от решаващо значение, тъй като в някои от книгите, които те бяха чели, адвентистите са класифицирани като ариани...“ *Адвентист Ривю*, 8-ми септември 1983 г., стр. 4. Това било точно както Екенрот бил установил 20 години по-рано. Вижте **Теос** том 3.

През 1989 г. Уолтър Мартин дава кратка история на срещите на група служители адвентисти от седмия

ген, в която история той казва: „Когато се срещнах за първи път с Л. Е. Фрум, той се опитваше да ме убеждава в продължение на около петнайсет минути за това как изобщо бих могъл да мисля, че аг-вентизмът е култ.“

„Агвентизмът е здрав като стомана“, твърдеше Фрум.

Казах: „Мислиш ли, че Арий е бил християнин?“

А понеже той беше отличен църковен историк, каза: „Разбира се, че той не е бил християнин; той е отричал божествеността на Исус Христос.“

Аз казах „Да“ и отворих куфарчето си и наредих поне дванадесет фута адвентни публикации с бележки, за да ги дам на д-р Фрум за преглед и комисията да провери източниците им.

Бих могъл да добавя, че те бяха в смъртен шок, виждайки, че това бе толкова убедително.

Барнхаус прогължил.

„Г-жа Уайт се е обърнала по-късно много бързо и потвърдила учението за Троицността много силно и го е проповядвала. Но тя била повлияна от Урия Смит. За един период тя отричала вечната божественост на Христос и Го прехвърляла към позицията на второстепенно божество. Ето защо от рано сте били класифицирани заедно със Свидетелите на Йехова, поради арианското ударение в адвентизма. И поради факта, че сте твърдели, че Архангел Михаил е Христос.“

Удивително е, че църквата приела за истина обвиненията и твърденията на Уолтър Мартин пред тези на Елн Уайт. Разбира се, ние опре-

деляме Михаил като Христос. Големият спор е между Христос и Сатана; Михаил и неговите ангели се борили срещу Змея и неговите ангели. Все още защитаваме тази истина.

Мартин прогължил разказа за преживяното от него:

Д-р Фрум и комитетът решиха, че ще разгледат този материал незабавно. Така че прекъснахме срещата и те взеха всички материали със себе си, а предполагам и други, и преминаха през тях.

После се върнаха и казаха: „Е, голяма част от тези неща, на които обръщате внимание, са налице, съгласни сме, но ние не сме съгласни с тези твърдения. Те не отразяват ортодоксалната адвентна теология и ние ги отхвърляме.“

Казах: „Добре, щастлив съм да чуя това. Сега не можете да ни кажете, че грешим, понеже четем този материал, и не говорим за периферни проблеми...“

Преминахме през всякакви материали и тогава дойде идеята за книга, в която ние щяхме да задаваме въпроси, а адвентната деноминация щеше да им отговаря.... От това излезе книгата *Въпроси върху доктрината*. Противно на някои фантазии и митове, които днес чувам от адвентисти, които би трябвало да знаят по-добре, книгата получи одобрението на Генералната конференция.“ Уолтър Мартин. Затворена конференция на църквата Кемпъс Хил, Лома Линда. Калифорния, Януари 1989 г.

Г-н Мартин починал по-късно същата година.

При второ посещение на г-н Мартин били представе-

ни много страници с подробни теологични отговори на въпросите му. Веднага станало ясно, че адвентистите енергично отричат доктриналните позиции, които преди заемали. Например, те отхвърлили идеята, че спазването на събота е основа за спасение; отрекоха, че спазването на първия ден от седмицата все още се счита за „белег на звяра“.

„Същата процедура се повтори, при преразглеждане естеството на Христос, докато бил в плът, което по-голямата част от деноминацията винаги е считала за безгрешно, свято и съвършено, въпреки факта, че някои от нейните писатели от време на време са влизали в печата с противни на това възгледи, напълно отворителни за Църквата като цяло.“ Списание *Вечност* „Християни ли са Адвентисти от седмия ден?“ от Доналд Грей Барнхаус. Септември 1956 г. Първа от пет статии.“

Най-важното е, че в първите от статиите на списание *Вечност* Барнхаус писал:

„Адвентистите изрично отхвърлят всяко учение на пастори или членове на тяхната вяра, които са вярвали, провъзгласявали и писали върху всякакви въпроси, които биха ги класифицирали сред арианите. Тоест, те твърдят, че **Исус Христос е вечното Божие Слово, втори член на Божеството, вечно съществуващ с Бога като Бог, и те отхвърлят абсолютно всяка представа, че Исус е създадено същество.**

...Тази декларация от страна на лидерите на адвентистите изрично ги освобождава от това да бъдат класифицирани заедно със Свидетелите на

Йехова, които са съвременни ариани, докато адвентистите изцяло отхвърлят концепцията на Свидетелите на Йехова за Христос. Адвентистите заемат своето място в центъра на традиционната тринитарна доктрина на Християнството като приемат новозаветната Христология на Отците, Реформаторите и всички истински евангелисти.” *Вечност*. 1956 г.

След това той споделил следното наблюдение:

„Определено позицията на адвентистите за някои от нас изглежда като **нова позиция**; за тях това може да е само позицията на мажоритарната група на едно добронамерено ръководство, което е решило да задейства спирачките на всички членове, които се стремят да поддържат възгледи, различни от тези на отговорното ръководство на деноминацията.“

По отношение на учението за Бога, това със сигурност била нова позиция и то такава, която била напълно различна от възгледа на пионерите. Това обяснява защо г-н Мартин бил в състояние да покаже дванадесет фута (3 м. 65 см.) документация на „старата позиция“ - оригиналният възглед на пионерите. Много хора се изненадват, когато научат, че адвентистите от седмия ген са променили учението си, особено когато пророкът е казал: „Имаме истина, която не признава никакъв компромис.“ *Избрани вести* том 1, Гл. 25, Параграф 13

Уилям Г Джонсън, редактор на *Ривю*, признал дотолкова това:

„Адвентните вярвания се променят през годините под

въздействието на „настоящата истина“. **Най-стряскащо** е учението относно Исус Христос, нашият Спасител и Господ. Много от пионерите, включително Джеймс Уайт, Дж. Н. Ендрюс, Урия Смит и Дж. Х. Уагонър, поддържали ариански или полуарийски възглед, тоест, че Синът в някакъв момент преди създаването на нашия свят, е бил генериран от Отец. Тринитарното разбиране за Бога, което сега е част от нашите основни вярвания, по принцип не е било поддържано от ранните адвентисти. Дори и днес някои не се съгласяват с него.” *Адвентист Ривю*, 6-ти януари 1994 г., стр. 10.

Да, Елън била предсказала това „най-стряскащо“ развитие. „Омегата ще бъде от **най-стряскащ** характер“ *Избрани вести*, кн. 1, Гл. 24, Параграф 17.

Но сега няколкото препяствия вече не били проблем. Според Дон Алд Барнхаус, групата лидери на адвентистите от седмия ген „обясни на г-н Мартин, че сред техния брой има определени членове от „луначния кръг“, също както има подобни подгивели безотговорници във всяка област на основното християнство.“ *Пак там*.

Заключението на Барнхаус било:

„Бих искал да кажа, че ние с удоволствие възвръщаме справедливостта за една много ощетявана група от искрени вярващи и в ума и сърцата си ги изваждаме от групата на пълните еретици като Свидетелите на Йехова, мормоните и християнските учени (сциентолози), признавайки ги за изкупени братя и членове на Тялото Христово...“ *Пак там*.

Това е точно както го била предсказала Елън Уайт: „Основните принципи, които поддържат делото през последните петдесет години, биха били сметнати за заблуда.“ *Избрани вести*, кн. 1, Гл. 25, Параграф 12

През 1955 г. църквата на Адвентистите от седмия ген изпълнила това предсказание. Контекстът на нейното изказване се отнасял за Бога и Светия Дух. Това било „противоречие относно присъствието и личността на Бога.“ *Пак там*. Гл. 25, Параграф 8.

„Като народ, ние трябва да стоим твърдо на платформата на вечната истина, която издържа на изпитание и тест. Трябва да се държим за сигурните стълбове на нашата вяра. Принципите на истината, които Бог ни е разкрил, са единствената ни истинска основа. Те са ни направили това, което сме. Изминалото време не е намалило стойността им. Постоянните усилия на противника са насочени към премахване на тези истини от тяхното установено място и поставянето на тяхно място на лъжливи теории.“ *Пак там*, Гл. 25, Параграф 2.

„Живият храм“ въвежда това, което е нищо друго освен спекулации по отношение на личността на Бог и това къде е Неговото присъствие... Изразените идеи не дават истинско познание за Бога. В цялата книга има откъси от Писанието. Тези текстове са въведени по такъв начин, че заблудата да изглежда като истина.“ *Пак там*, Гл. 25, Параграф 3

Моля, обърнете внимание: Елън Уайт не упреква г-р Келог за ариански или полу-

ариански възгледи. Тя говори за вярвания, които се *противопоставят* на платформата, на която тя стояла, едно убеждение, че Бог, „присъства навсякъде чрез Духа Си“ *Възпитание*, Гл. 14, Параграф 16.

Това вече не била вярата на Джон Харви Келог. Той превръщал *Духа на Бога* в едно от трите божествени Същества, които съставяли Божеството - то било в дърветата и цветята, храната, която ядем и било жизнената сила в клетките на всяко живо същество. Ето защо на това се гледало като на пантеизъм. Вярата на адвентна основа не била пантеистична. Бог присъства навсякъде, но чрез собствения Си личностен Дух. Тази тайнствено посредничество е средството, чрез което, както Бог Отец, така и Неговият Син могат да присъстват на всяко място (Псалм 139:5-10).

Въпреки че по-късно Келог променил мнението си, казвайки, че в природата е само Духът, Елън Уайт казала, че това не променя основната му посока. За разлика от него, тя дефинирала правилно Духа на Христос.

„Докато Исус служи в светилището горе, Той все още е **чрез Духа Си** служител на църквата на земята. Той е недостъпен за зрителното възприятие, но Неговото обещание дадено на раздяла се изпълнява: „Ето, аз съм с вас винаги, дори до края на света“ (Матей 28:20). Докато делегира силата Си на по-нископоставени служители, **Неговото енергизиращо присъствие** все още е в Неговата църква.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 16, Параграф 37.

„Исус очаква да вдъхнови всичките Си ученици и им дава вдъхновението на **Неговия освещаващ Дух** и излива **жизненото влияние** от Себе Си към Неговия народ. Той искаше да ги накара да разберат, че отсега нататък те не могат да **служат на двама господари**. Животът им не може да бъде **разделен**. **Христос** трябва да живее в Своите човешки посредници, да работи чрез техните способности и да действа чрез техните възможности. Тяхната воля трябва да бъде подчинена на Неговата воля, те трябва да действат с **Неговия Дух**, за да не бъдат вече те, тези, които живеят, а **Христос**, който живее в тях.“ *Знамения на времето*, 3-ти октомври 1892 г.

Разбирането на пионери-те за Христос било, че Той е роден от Отец.

„Словото бе „в началото“. Умът не може да схване епохите, които са обхванати в тази фраза. Не е дадено на хората да знаят кога или как е роден Синът. Ние знаем, че Христос е „излязъл и дошъл от Бога“ (Йоан 8:42), но това е било толкова далеч назад във вековете, че е много откъд разбирането на човешкия ум.“ Е. Дж. Уагонър, *Христос и Неговата Правда*, стр. 3, Глава - Как да гледаме на Христос? – Параграф 3, 1890 г.

Елън Уайт използвала схоген на този начин на изразяване.

„И въпреки че можем да се опитаме да разсъждаваме по отношение на нашия Създател, колко дълго Той е съществувал, когато злото за пръв път е влязло в нашия свят, и всички тези неща, ние

можем да разсъждаваме за тях, докато припаднем изтощени, но пред нас все още ще стои една безкрайност.“ *АБК*, том 7, стр. 919, 1888 г.

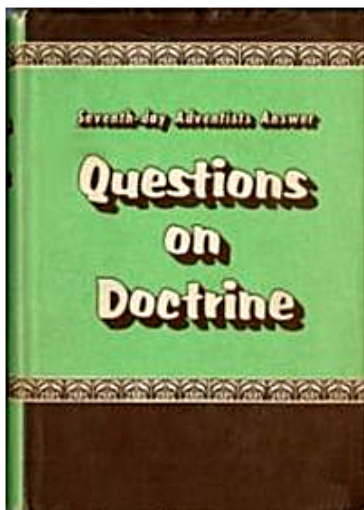
В своето въплъщение Христос станал Син Божий „в един нов смисъл.“ *Избрани вести*, кн. 1, Гл. 29, Параграф 2. Единственият начин, по който Той можел да придобие „в нов смисъл титлата Божий Син“, бил като бъде Син Божий и на небето преди Своето въплъщение. Именно по този начин Елън Уайт говори за предвъплъщения Христос.

„И когато дойде времето, Синът Божий свали царската Си корона и царското си облекло, облече божественото Си естество с човешко и дойде на земята, за да се срещне с княза на злото и да го победи.“ *Пак там*. 223. Вижте също патриарсите и пророците, глава 1 за пълна картина на Божия любим Син.“ *Пак там*, Гл. 28, Параграф 9. Виж също *Патриарси и пророци*, Глава 1-ва за една пълна картина на Божия възлюбен Син.

Представянето на тези истини било ясно и кратко в Адвентното движение, поради което Джордж Найт казва:

„Повечето основатели на адвентизма от седмия ден нямаше да могат да се присъединят към църквата днес, ако трябваше да се подпишат под основните вярвания на деноминацията. По-конкретно, повечето не биха могли да се съгласят с вярване номер 2, което се занимава с учението за триединството.“ *Министри*, Октомври, 1993 г., стр. 10.

За съжаление, той е прав.

http://en.wikipedia.org/wiki/Questions_on_Doctrine

Предоставените на Мартин и Барнхаус отговори през 1955 г., били публикувани в книгата *Въпроси върху доктрината*. В нея се посочва, че

„1. Заедно с консервативните християни и историческите протестантски вероизповедания ние вярваме ...

2. Че Бог, Триединството, съставлява Бог Отец, Христос Синът и Светият Дух...

4. Че Исус Христос е самият Бог и че Той съществува с Отца от цялата вечност.

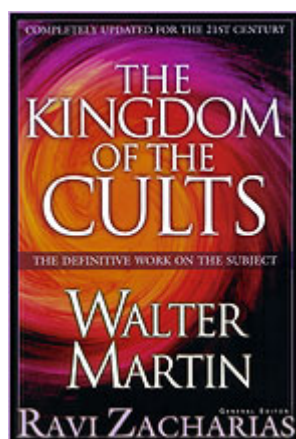
5. Че Светият Дух е личностно същество, споделящо атрибутите на божеството заедно с Отца и Сина ...” *Въпроси върху доктрината*, 1957, с.21, 22.

Това съответствие с „Историческите протестантски вероизповедания“ при приемането на Триединството поставило църквата на адвентистите от седмия ден в обществото на основните църкви.

Важно е обаче да се отбележи, че тринитарното учение все още не е било официално учение на църквата през 1957 г. Всъщност, ще са необходими още *двадесет и*

три години, преди то окончателно да бъде гласувано на сесия от световната църква.

Мартин и неотложно избраната група адвентисти се съгласили в началото, че ще си позволят едни на други да продават публикациите им в съответните книжарници. *Въпроси върху доктрините* била спряна от печат през 1977 г. а книгата на Мартин, *Истината за адвентистите от седмия ден*, никога не е била разпространявана в Адвентните книжни центрове (ABC). Затова Мартин заплашил, че ще пренапише главата си за АСД в книгата си *Царство на култовете*.

„През 1957 г. Генералната конференция на адвентистите от седмия ден публикуват първото окончателно и изчерпателно обяснение на тяхната вяра, авторитетен документ, озаглавен *Въпроси върху доктрината*. Тази книга представя истински теологията и учението, които **ръководителите** на адвентизма от седмия ден потвърждават, че **винаги са поддържали**... Следователно е несправедливо да цитираме някой отделен адвентен писател или група писатели, които представяват „позицията на нашата деноминация в облас-

тта на църковната доктрина и пророческото тълкуване...“ (*Царството на култовете*, стр. 369).

Сериозни дебати прогължават и до днес относно представителния характер на ВВД и достоинства на противоположните версии за Умилостивението, изтъкнати от Фрум и Андреасен: Фрум заявявал, че умилостивението е било завършено на кръста, докато Андреасен настоявал, че то няма да завърши докато Христос не прекрати ходатайственото Си дело в Най-святото място на небесното светилище, където сега раздава заслугите на Своя свършен живот и безгрешната Си жертва на верния остатък. Тази демонстрация от 144 000 се отнася за неотклонната зависимост от Христовия обитаващ Дух, „единствената сила, която може да устои на злото“ и може да донесе победа над греха и да ги направи победители както Христос (Откр. 3:21). Тогава Исус ще заяви: „Свърши се“.

Една световна църква

Увертюрите към Световния съвет на църквите (ССЦ) започват с назначаването от Генералната конференция на Берт Бевърли Бийч за нейн представител през 1967 г. Това е Б. Б. Бийч, който като предишен президент на Генералната конференция представил папа Йоан Павел II с голям златен медальон, излят в негова чест и е съавтор със секретариата на ССЦ на изгадената през 1973 г. книга *Толкова общо*. В нея те признават, че:

„Църквите членове на Световния съвет на църквите и адвентистите от седмия ден са

съгласни по основните точки на християнската вяра, изложени в трите древни символа (Апостолум, Никео-Константинополум, Атанасиум). Това споразумение намира израз в **неквалифицирано приемане на доктрината за Триединството и Двете природи.** Конституция: *Световният съвет на църквите*, цитирано от д-р Б. Б. Бийч и д-р Лукаш Вишер в *Толкова общо*, стр. 40, 107 (1973).

Латинските термини се отнасят за трите основни вероизповедания, произведени от ранната римска църква: Апостолското вероизповедание, Никейското верую, което при финализирането му в Константинополския събор е първото напълно описващо доктрина за Триединството и Атанасиевото верую, което, както видяхме по-рано, допълнило всички останали подробности.

Въпреки че църквата формално не е член на ССЦ, Б. Б. Бийч е гласуващ „личен представител“ на „Междуконфесионалната комисия за вяра и ред“ в изпълнение на целите на Втория ватикански събор.

„Комисията на АСД е редовно представяна от наблюдатели или съветници в ССЦ и други срещи. В продължение на много години АСД са били членове на Комисията на ССЦ по Вяра и Ред на едно личностно ниво.” *Реник на Икуменическото Движение*, Публикации на ССЦ, Женева, Швейцария, 1991 г., стр. 919

Като част от ССЦ, църквата на АСД се присъединява към по-широката общност на Христос, които се покланят на „Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух“ и се радват

на „евхаристийно общение“ с църквите по света.

Промяна на Основните учения

На следващите две страници са съпоставени последователно първоначалните основни принципи от 1914 г. и фундаменталните вярвания от 2005 г., публикувани в момента и официално приети изявления за вярата. Описанията са съкратени заради големия им обем. Значителните части, които са свързани с учението за Бога, са запазени възможно най-пълно.

Има ясни прилики и забележими разлики. И двете съдържат списък от 28 елемента. И двете разпознават вгъхновението на писанията, кръщението чрез потапяне и пророческото изпълнение.

Основните принципи до 1914 г.

1. Има **един Бог**, лично, духовно същество, създател на всичко, всемогъщ, всезнаещ и вечен, безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина и милост; непроменим и присъстващ навсякъде чрез своя представител, Светия Дух. Пс. 139:7

2. Има **един Господ** Исус Христос, Синът на Вечния Баща, онзи чрез когото Той е създал всичко и чрез когото всичко се сплотява; Той взе на себе си естеството от семето на Авраам за изкуплението на нашата паднала раса; живя сред хората, пълен с благодат и истина, живя за да бъде наш пример и умря за да бъде наша жертва, беше възкресен за оправдаването ни, възнесе се високо, за да бъде наш единствен посредник в небесното светилище, където, със собствената си кръв извършва умилюително осъществяване до този момент на кръста, който беше само принасянето на жертвата, е самата последна част от неговото дело като свещеник, според примера на Левитското свещенство, което беше сянка и образ на службата

на нашия Господ в небето. Виж Лев. 16; Евр. 8:4, 5; 9:6, 7 и т. н.

3. **Свещените Писания** на Стария и Новия завет са били дадени по вдъхновение от Бога и съдържат пълно откровение за неговата воля към човека, и те са единственото непогрешимо правило за вярата и практиката.

4. **Кръщението** е наредба на християнската църква, ...нашата вяра в Неговото погребение и възкресение,... [чрез] потапяне. Римл. 6:3-5; Кол. 2:12.

5. **Новорождението** ... се състои от две части: първо, морална промяна, ... второ, физическа промяна при второто пришествие на Христос - Йоан 3:3, 5; Лука 20:36.

6. Ние вярваме, че **пророчеството** ... е част от това писание, което е полезно за поправление, 2 Тим. 3:16; че е замислено за нас и децата ни, Вт. 29:29; ... и особено представлява словото Божие като светилник за краката ни и светлина за нашия път - Пс. 119:105, 2 Петр. 2:19; че е произнесено благословение върху тези, които го изучават, Откр. 1:1-3; и следователно то трябва да бъде разбрано от Божиите хора ...

7. Световната история ... до създаването на Божието вечно царство, е очертана в множество големи **пророчески** вериги; и тези пророчества вече са изпълнени, освен заключителните сцени.

8. Учението за обръщането на света и времето на мир е басня за последни дни, ...; че **второто пришествие** на Христос предхожда, а не следва **хилядогодишнината**; докато Господ не се появи папската сила, с всичките си мерзости, трябва да продължи, житото и плевелите растат заедно, ... както казва Божието слово.

9. Грешката на адвентистите през 1844 г. се отнася до естеството на събитието, което тогава трябвало да се осъществи, а не до времето; ... двете хиляди и триста дни на Дан. 8:14, ... ни довеждат до събитие, наречено **очистване на светилището**.

10. **Светилището** на новия завет е скинията на Бога на небето, ... Евр. 8-ма глава, на което нашият Господ е служител като велик Първосвещеник;... Евр. 8:1-5. Това е светилището, което трябва да бъде очистено в края на 2300 дни, ... с влизането на първосвещеника в най-святото място, ... заличавайки и премахвайки греховете от светилището, които са били пренесени в него с помощта на службата в първото отделение, Евр. 9:22, 23;...

11. **Моралният закон на Бога** е един

и същ за всички хора във всичките му разпореждания ... изречен от Йехова от Синай, издълбан на каменните плочи и поставен в... „ковчег на завета“ или в свидетелството. Числа 10:33, Евр. 9:4; този закон, който е неизменен и вечен, представлява копие на плочите, депозиран в ковчег в истинското святилище в небето... Откровение 11:19.

12. Четвъртата заповед от този закон изисква да посвещаваме **седмия ден** от всяка седмица, ... събота, да се въздържаме от собствения си труд и да изпълняваме свещени и религиозни задължения; че това е единствената седмична **събота**, известна на Библията,... отделена преди да се изгуби Раят, Бит. 2: 2, 3, и тя ще бъде съблюдавана и във възстановения рай, Ис. 66:22, 23;... Термините, еврейска събота и християнска събота, както се прилагат за седмичния почивен ден, са наименования на човешко избретение, небиблейски... и фалшиви...

13. Човекът на греха, **папството**, е замислил да промени времена и закони (законите на Бога) (Дан. 7:25) и да заблуди почти цялото християнство по отношение на четвъртата заповед... Ис. 56:1, 2, 1 Петр. 1:5, Откр. 14:12.

14. Христовите последователи трябва да бъдат **особен народ**, който не следва света, нито обича неговите удоволствия. Не можем да служим на двама господари - Яков 4:4; Мат. 6:24.

15. Писанията настояват за чистота и **скромност в облеклото** на онези, които следват Този, който беше „кротък и смирен по сърце“; носенето на скъпо облекло насърчава гордостта. 1 Тим. 2:9, 10; 1 Петр. 3:3, 4.

16. Средствата за подкрепа на Божието дело трябва да бъдат давани от любов към Бога и душата, а не от църковни лотарии, панаири, сборки за чай или социални вечери; **десятькът** е Господен. Евр 7:1-4; 2 Кор. 9:6; Мал. 3:8, 10.

17. Плътското сърце е във вражда с Бога и е преобразявано от Светия Дух чрез **възстановяване или обръщане**.

18. Сами не можем да се подчиним на Божия закон; зависими сме от Христос за **оправдание и благодат**, за да отдадем приемливо подчинение на Неговия закон.

19. Божият Дух бил обещан да се прояви чрез **определени дарби**, не за да заеме мястото на Библията, а, за да доведе до разбиране на Словото, което е вдъхновено от него.

20. Бог изпраща прокламацията символизирана от **трите вести** на Откровение 14-та глава, за да предупреди за приближаващото завръщане на Христос.

21. Третата вест (Откр. 14:9, 10) се случва по време на очистването на святилището, време на **изследователен съд** над мъртвите, а в **края на благодатното време**, и над живите.

22. **Гробът** е място, където няма работа, мъдрост и знание. Екл. 9:10

23. Състоянието, до което сме доведени при **смъртта**, е състояние на млчание, бездействие и **цялостно безсъзнание**. Пс. 146:4; Екл. 9:5, 6; Дан. 12:2.

24. **Възкресението в тяло** на праведните е... при първото възкресение..., при второто пришествие на Христос, а на нечестивите, във второто възкресение ... хиляда години след това. Откр. 20:4-6.

25. При последната тръба, живите праведни трябва да като велик Първосвещеник **бъдат променени в миг на око** и заедно с възкръсналите праведни да бъдат грабнати да посрещнат Господа във въздуха...

26. Тези безсмъртни ще бъдат отведени на Небето... Йоан 14:1-3, където ще царуват с Христос **хиляда години**, съдейки света и падналите ангели,... Откр. 20:4; 1 Кор. 6:2, 3. През това време земята се намира в запустяло и хаотично състояние, Ер. 4:23-27 ...; и тук Сатана е затворен през хилядата години, Откр. 20:1, 2, и окончателно унищожен, Откр. 20:10; Мал. 4:1 ...

27. В края на хилядата години Господ слиза със Своя народ и Новия Ерусалим, Откр. 21:2, нечестивите мъртви са възкресени... и се събират около града..., Откр. 20:9, огън слиза от Бога от небето и ги поглъща... и корен и клоно, Мал. 4:1, сякаш не са били. Авдий стихове 15, 16. ... **вечно унищожени** от присъствието на Господ, 2 Сол. 1:9, ... Мат. 25:46, ... което ще стопи дори елементите ... 2 Петр. 3:7-12.

28. **Новото небе и земя** ще бъдат вечното наследство на светиите, 2 Петр. 3:13; Пс. 37:11, 29; Мат. 5:5.

Фундаментални Вярвания от 2005 г.

1. **Свещеното Писание**, Старият и Новият Завет, непогрешимо, вдъхновено писмено Слово Божие (2 Петр. 1:20, 21; 2 Тим. 3:16, 17; Пс. 119:105; Пр. 30:5, 6; Ис. 8:20; Йоан 17:17; 1 Сол. 2:13; Евр. 4:12)

2. **Триединството**: Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, преди всичко, винаги присъстващ, безкраен, неизследим, но все пак познаваем, винаги достоен

за поклонение, обожание и служба от цялото творение. (Вт. 6:4; Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4: 4-6; 1 Петр. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:7.)

3. **Бог вечният Отец** е Създателят, Източникът, Поддържащият и Суверенът на цялото творение, справедлив, свят, милостив, благодатен, бавен да се гневи, изобилстващ с любов и вяност. Качествата и силите, изложени в Сина и Светия Дух, са също откровения на Отец. (Бит. 1:1; Откр. 4:11; 1 Кор. 15:28; Йоан 3:16; 1 Йоан 4:8; 1 Тим. 1:17; Изх. 34:6, 7; Йоан 14:9.)

4. **Бог вечният Син** се възплъти в Исус Христос, създал е всички неща, разкрива

Божият характер, спасил е човечеството, съдел света, завинаги истински Бог, станал истински човек, зачен от Светия Дух, роден от девствената Мария, живял и бил изкушен като човешко същество, изявил съвършено любовта и правдата на Бога, проявил Божията сила, страдал и умрял доброволно на кръста за нашите грехове, на наше място, възкресен от мъртвите, възнесен да служат в небесното святилище, ще дойде отново в слава, за да избави Своя народ и да възстанови всичко. (Йоан 1:1-3, 14; Кол. 1:15-19; Йоан 10:30; 14: 9; Римл. 6:23; 2 Кор. 5:17-19; Йоан 5:22; Лука 1:35; Фил. 2:5-11; Евр. 2: 9-18; 1 Кор. 15: 3, 4; Евр. 8:1, 2; Йоан 14:1-3)

5. **Бог вечният Дух** е бил активен с Отца и Сина при Сътворението, възплъщението и изкуплението, вдъхновява писателите на Писанието, изпълва живота на Христос със сила, привлича и убеждава човешките същества; и онези, които откликват, Той обновява и трансформира по Божия образ. Изпратен от Отца и Сина, винаги със Своите деца, дава духовни дарби на църквата, упълномощава я да свидетелства, води я към цялата истина. (Бит. 1:1, 2; Лука 1:35; 4:18; Деяния 10:38; 2 Петр. 1:21; 2 Кор. 3:18; Еф. 4:11, 12; Деяния 1: 8; Йоан 14:16-18, 26; 15:26, 27; 16:7-13.)

6. **Бог е Създател** на всичко (Бит. 1; 2; Изх. 20:8-11; Пс. 19:1-6; 33:6, 9; 104; Евр. 11:3).

7. **Естеството на човека**: направен с индивидуалност, сила и свобода, неделимо единство от тяло, ум и дух, с паднала природа (Бит. 1:26-28; 2:7; Пс. 8:4-8; Деяния 17:24-28; Бит. 3; Псалм 51:5; Римл. 5:12-17; 2 Кор. 5:19, 20; Пс. 51:10; 1 Йоан 4:7, 8, 11, 20; Бит. 2:15.)

8. **Великата борба** между Христос и Сатана се провежда в нас (Откр. 12:4-9; Исая 14:12-14; Ез. 28:12-18; Бит. 3; Римл. 1:19-32; 5:12-21; 8:19-22; Бит. 6-8; 2 Петр. 3:6; 1 Кор. 4:9; Евр. 1:14.)

9. **Животът, смъртта и възкресението на Христос:** (Йоан 3:16; Ис. 53; 1 Петр. 2:21, 22; 1 Кор. 15:3, 4, 20-22; 2 Кор. 5:14, 15, 19-21; Рим. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3, 4; 1 Йоан 2:2; 4:10; Кол. 2:15; Фил. 2:6-11.)

10. **Опитността на спасението:** нужда, греховност, покаяние, вяра, оправдание, осиновяване, избавление, новородение, освещение. (2 Кор. 5:17-21; Йоан 3:16; Гал. 1:4; 4:4-7; Тит 3:3-7; Йоан 16:8; Гал. 3:13, 14; 1 Петр. 2:21, 22; Римл. 10:17; Лука 17:5; Марк 9:23, 24; Еф. 2:5-10; Римл. 3:21-26; Кол. 1:13, 14; Римл. 8:14-17; Гал. 3:26; Йоан 3:3-8; 1 Петр. 1:23; Римл. 12:2; Евр. 8:7-12; Ез. 36:25-27; 2 Петр. 1:3, 4; Римл. 8:1-4; 5:6-10)

11. **Израстване в Христос:** Исусовата победа ни дава победа над злите сили, Святият Дух живее вътре в нас и ни дава сили.

(Пс 1:1, 2; 23:4; 77:11, 12; Кол. 1:13, 14; 2:6, 14, 15; Лука 10:17-20; Еф. 5:19, 20; 6:12 -18; 1 Сол. 5:23; 2 Петр. 2:9; 3:18; 2 Кор. 3:17, 18; Фил. 3:7-14; 1 Сол. 5:16-18; Мат. 20:25-28; Йоан 20:21; Гал. 5:22-25; Римл. 8:38, 39; 1 Йоан 4:4; Евр. 10:25.)

12. **Църквата е общността** на вярващите в Исус като Господ и Спасител (Бит. 12:3; Деяния 7:38; Еф. 4:11-15; 3:8-11; Мат. 28:19, 20; 16:13-20; 18:18; Еф. 2:19-22; 1:22, 23; 5:23-27; Кол. 1:17, 18)

13. **Остатък** в последните дни на отстъпничество (Откр. 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2 Кор. 5:10; Юда 3, 14; 1 Петр. 1:16-19; 2 Петр. 3:10-14; Откр. 21:1-14)

14. **Единство в Христовото тяло** (Римл. 12:4, 5; 1 Кор. 12:12-14; Мат. 28:19, 20; Пс. 133:1; 2 Кор. 5:16, 17; Деяния 17:26, 27; Гал. 3:27, 29; Кол. 3:10-15; Еф. 4:14-16; 4:1-6; Йоан 17:20-23)

15. **Кръщение** чрез потапяне

(Рим. 6:1-6; Кол. 2:12, 13; Деян. 16:30-33; 22:16; 2:38; Мат. 28:19, 20.)

16. **Господна вечеря** и служба за измиване на нозете, отворена за всички вярващи християни. (1 Кор. 10:16, 17; 11:23-30; Мат. 26:17-30; Откр. 3:20; Йоан 6:48-63; 13:1-17.)

17. **Духовни дарби и служби:** за общото благо на църквата и човека. (Римл. 12:4-8; 1 Кор. 12:9-11, 27, 28; Еф. 4:8, 11-16; Деяния 6:1-7; 1 Тим. 3:1-13; 1 Петр. 4:10, 11)

18. **Дарът на пророчеството:** белег на църквата на остатъка, проявен в служението на Елън. Г. Уайт (Йоил 2:28, 29; Деян. 2:14-21; Евр. 1:1-3; Откр. 12:17; 19:10.)

19. **Божият закон:** Десетте заповеди

(Изх. 20:1-17; Пс. 40:7, 8; Мат. 22:36-40; Вт. 28:1-14; Мат. 5:17-20)

20. **Съботата** на седмия ден е паметник на Сътворението. Четвъртата заповед.

(Бит. 2:1-3; Изх. 20:8-11; Лука 4:16; Исаия 56:5, 6; 58:13, 14; Мат. 12:1-12; Изх. 31:13-17; Ез. 20:12, 20; Вт. 5:12-15; Евр. 4:1-11; Лев. 23:32; Марко 1:32.)

21. **Настойничество:** време, възможности, способности и притежания (Бит. 1:26-28; 2:15; 1 Лет. 29:14; Агей 1:3-11; Мал. 3:8-12; 1 Кор. 9:9-14; Мат. 23:23; 2 Кор. 8:1-15; Римл. 15:26, 27.)

22. **Поведение на християните** в Христова чистота, здраве, обликло, украшение (Римл. 12:1, 2; 1 Йоан 2:6; Еф. 5:1-21; Фил. 4:8; 2 Кор. 10:5; 6:14-7:1; 1 Петр. 3:1-4; 1 Кор. 6:19, 20; 10:31; Лев. 11:1-47; 3 Йоан 2-ра гл.)

23. **Бракът и семейството:** (Бит. 2:18-25; Мат. 19:3-9; Йоан 2:1-11; 2 Кор. 6:14; Еф. 5:21-33; Мат. 5:31, 32; Марко 10:11, 12; Лука 16:18; 1 Кор. 7:10, 11; Изх. 20:12; Еф. 6:1-4; Вт. 6:5-9; Пр. 22:6; Мал. 4:5, 6.)

24. **Христовото служение в Небесното светилище** оползотворява Неговата изкупваща жертва, започвайки при възнесението, влиза в последната фаза през 1844 г., изследователния съд, края на благодатното време (Евр. 8:1-5; 4:14-16; 9:11-28; 10:19-22; 1:3; 2:16, 17; Дан. 7:9-27; 8:13, 14; 9:24-27; Числа 14:34; Ез. 4:6; Лев. 16; Откр. 14:6, 7; 20:12; 14:12; 22:12.)

25. **Второто пришествие на Христос:** буквално, лично, видимо и в световен мащаб. (Тит 2:13; Евр. 9:28; Йоан 14:1-3; Деян. 1:9-11; Мат. 24:14; Откр. 1:7; Мат. 24:43, 44; 1 Сол. 4:13-18; 1 Кор. 15:51-54; 2)

Сол. 1:7-10; 2:8; Откр. 14:14-20; 19:11-21; Мат. 24; Марк 13; Лука 21; 2 Тим. 3:1-5; 1 Сол. 5:1-6.)

26. **Смърт и Възкресение:** Бог, който единствен е безсмъртен, ще даде вечен живот (Римл. 6:23; 1 Тим. 6:15, 16; Екл. 9:5, 6; Пс. 146:3, 4; Йоан 11:11-14; Кол. 3:4; 1 Кор. 15:51-54; 1 Сол. 4:13-17; Йоан 5:28, 29; Откр. 20:1-10.)

27. **Милениум:** на небето между първото и второто възкресение. (Откр. 20; 1 Кор. 6:2, 3; Ер. 4:23-26; Откр. 21:1-5; Мал. 4:1; Ез. 28:18, 19.)

28. **Нова Земя:** (2 Петр. 3:13; Ис. 35; 65:17-25; Мат. 5:5; Откр. 21:1-7; 22:1-5; 11:15.)

Прег-милениално пришествие,

Небесно светилище,
Първосвещеническата служба на Христос,
Важността на десетъка,
Духовните дарби,
Вечността на моралния закон,

Седмия ден събота,
Буквално, видимо Второ идване,

Скромност в християнското поведение,

Здравословен живот,

Безсъзнателност в смъртта,

Изследователен съд,

Две възкресения,

Вечната смърт на нечестивите.

Интересното е, че първоначалните принципи не споменават Господната вечеря или наредбата за измиване на нозете.

Освен това настоящите убеждения не открояват папството като „човека на греха“, изкуплението в небесното светилище, човешката природа на Христос след грехопадението („взе на Себе Си естеството от потомството на Авраам“)

Но има пълна промяна в теологията между следните две. От

“Има един Бог, лично, духовно същество” и “един Господ Исус Христос, Синът на вечния Отец”

към

“Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности”

Първоначално Бог е една личност.

Сега е е множество от личности, колективна група, семейство, екип, комитет, съвет, корпорация. Вече не е отделна личност, Бог вече е три личности (лица), слети или объркани в едно съществуване. И все пак Бог не е „Те“, а „Той“.

„Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух... **Той** е безкраен и отвъд човешкото разбиране, но все пак познат чрез **Своето** самооткровение. **Той** е вечно достоен за поклонение, обожание и служба ...”

Кой е Той? Отец ли? Да. Синът ли? Да. Духът ли? Също така да. Не е чудно, че виждаме резултатите от това мислене като хибридни изображения на Тринитивното - „един Бог“, който е в три лица. Такъв Бог не може да има уста, лице или глава, както казва Писанието, че има (Мат. 4:4; Откр. 22:4; Дан. 7:9). Единственият начин да се постигне това е като бъде представен като множество персонажности (лица) в една личност. Това е опасно близко до модализма. Така или иначе единият личностен Бог на Библията е превърнат в небитие.

„Единият Бог“ на Библията е персоналността на Отец. Неговият Божествен Син е отделна и отличима персоналност.

„Няма друг **Бог**, освен **един**“ Мат. 19:16; Марко 10:18; Лука 18:19.

„Но ходатаят не ходатайства за един; а **Бог**, Който дава обещание, е **един**.“ Гал. 3:20

“**Няма друг Бог освен един**” 1 Кор. 8:4

“**Бог е един**; и няма друг освен Него” Марко 12:33

„Но за нас има **само един**

Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.“ (1 Кор. 8:6)

„**един Бог и Отец** на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички.“ (Еф. 4:6)

„Ти вярваш, че има **само един Бог**, добре правиш; и бесовете вярват и треперят.“ (Яков 2:19)

„**Отче**... това е вечен живот, да познаят Тебе, **единия истинен Бог**, и Исуса Христа, Когото си изпратил.“ (Йоан 17:1-3)

„...отричат се от **самого Владика Бога** и Господа нашего Исуса Христа.“ (Юда 1:4, ЦП)

Исус последователно казал, че Бог е негов Баща, а не че Той е Отец. Елън Уайт също последователно говори за Отец като за отделна личност и персоналност, отделна от Неговия Син, който бил още една отделна и индивидуална персоналност.

Христос и Неговите ученици „са **едно по цел, в ум и в характер, но не и в персоналност**. Така и Бог и Христос са едно.“ *По стъпките на Великия Лекар*, стр 422 в оригинал, Гл. 35, Подзаглавие: Разкрит на учениците, Параграф 15.

„Писанията ясно показват връзката между Бог и Христос и изявяват по един ясен начин личността и индивидуалността на всеки от тях... **Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога**.” *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 43, Подзаглавие: Свидетелството на Писанието, Параграф 1-3

„Знаем, че Христос дойде лично, за да разкрие Бог на света. **Бог е личност и Христос**

тос е личност.” *Проповеди и разговори*, том 1-ви, стр. 343, Ръкопис 46, 1904. Издание на ръкописи 900.

„Седемнадесетата глава на Йоан говори ясно за **персоналността на Бог и Христос** и за отношението им един към друг.“ *Ръкопис 124*, 1903 г., АБК, том 5, стр. 1145

„**Бог е дух**; но Той е и **лично същество**, защото човекът е създаден по Неговия образ. **Като лично същество Бог** се е разкрил в Своя Син.” *Възпитание*, Гл. 14, Параграф 14, 1903 г.

„Има **личностен Бог, Отец**; има **личностен Христос, Синът**.” *Ривю енд Херълд*, 17-ти март 1904 г.

Като имаме предвид всичко по-горе, можем да кажем, че „има само един Бог, Отец, единственият истински Бог, единственият Господ Бог, който е Бащата на Христос, който е личност, лично същество, личностен Бог, Отец.“ По същия начин, „има личностен Христос, Божият Син, който е личност.“ Освен това „Бог и Божият Син Христос са едно по цел, ум и характер, но не и в персоналност“.

Тази ясна картина на единствения Бог не намалява по никакъв начин пълната божественост на Христос, божествения Божий Син, който наследил цялата пълнота на Божеството по рождение като единственото съществуване, което се е родило от Бога, което произлязло или излязло от Бога.

Тази истина почита Сина и тогава, когато Отец е почитан. Тя почита Сина, като признава, че Той наистина е Бог от истински Бог, както

е посочено в оригиналното Никейско вероизповедание. Тя почита Отец като единствения истински Бог и Баща на всички и наг всички.

Но учението за Триединството обърква индивидуалните и отделни персонажности на Отец, Сина и Духа, за да направи едно ново същество, наречено „еден Бог“, който е и едно и три, „отвъд човешкото разбиране“.

Това развитие на нещата е истинско проклятие за историците заради гразнещата си неяснота. От една страна, има желание да разпознаем „прогресивната“ природа на истината, че разбирането на Божието слово е като светлина, която свети все по-ярко и по-ярко, приближавайки края на времето; нови аспекти на истината добавят и подобряват по-ранното ни разбиране.

Елън Уайт одобрява тази концепция, когато казва: **„Истината е същата, каквато е била досега**, и не може да се премести ни един щифт или стълб от структурата ѝ. Това, което бе изследвано в Словото през 1844, 1845 и 1846 г., **остава истина** във всяка своя конкретна част.“ Писмо 38, До семейството в санаториума Уарунга, 23-ти януари 1906 г., *Издание на ръкописи*, том 1, стр. 52.

„Искам всички да знаят, че стоя на **същата платформа на истината**, която поддържахме повече от половин век.“ *Ръкопис* 142, 1905 г.

„Къде да намерим безопасност, ако не в **истините, които Господ ни даваше през последните петдесет години?**“ *Издание на ръкописи* 760, стр. 12, *Ривю енд Херълд*, 25-ти май 1905 г.

„Ние трябва да държим здраво **първоначалните принципи на нашата деноминационна вяра**“ *Специални свидетелства*, Номер 7, стр. 57, 4-ти декември 1905 г.

„Ние трябва да държим на сигурните стълбове на нашата вяра. Принципите на истината, които Бог ни е разкрил, са единствената ни истинска основа. Те са ни направили такива, каквито сме. **Изминаването на времето не е намалило стойността им.**“ *Специални свидетелства*, № 2 стр. 51.

От друга страна съществува едно болезнено осъзнаване, че оригиналните Принципи, основополагащите учения, стълбовете на вярата ни относно единия Бог, който е Бащата на единия Господ, който е Синът (без да споменаваме божественото раждане на Божия Син, чийто произход е от гните на вечността) са в тревожен конфликт с настоящото ни Заявление за вярванията.

Ето защо първоначалната позиция по този въпрос трябва да бъде обявена за „дефектна“, „погрешна“, „неправилна“, „ракова“, „луна-тична“, и че учението, вярванията и разбирането на пионерите не са от Бога; че те са били подведени, объркани или просто неинформирани за истинската триединна природа на Бога.

За съжаление малцина търсят истината сами, четейки Божието слово за себе си. Вместо това те приемат заключенията на групите.

„Тези, които не са имали навика да **изследват Библията за себе си** или да **претеглят доказателствата**, имат **увереност във водещите хора**,

приемат решенията, които те вземат и по този начин мнозина ще отхвърлят самите вести, които Бог изпраща на Своя народ, ако тези ръководещи братя не ги приемат.“ *Свидетелства към служителите и евангелските работници*, стр. 106, 107

Елън Уайт описала преживяването на адвентния народ, докато пътували с поглед към царството Божие. Онези, които гържали очите си насочени към Исус, били в безопасност.

„Други грубо отрекоха светлината зад тях и казаха, че **Бог не ги е водел досега**. Светлината зад тях угасна, оставяйки краката им в свършена тъмнина. Те се спънаха и изгубиха от поглед знака и Исус и паднаха от пътеката надолу в тъмния и нечестив свят.“ *Ранни писания*, Моето първо видение – Параграф 2

И така, ето последователността на събитията. След петдесет години единство във вярата в Божия Син, някои църковни ръководители успели да насочат членството към вяра в Бог Син.

Ползата от това дълго пътуване, от 1956 до 1991 г., била отречена в *Енциклопедията на АСД*, *Статията Икуменизъм*.

„Основният камък на икуменическите усилия дойде със създаването на Световния съвет на църквите Въз основа на библейските пророчества и писанията на Елън Уайт, АСД предвижда евентуалния успех на икуменическото движение както в премахването на разделението на про-тестантизма така и в обединението на християнството чрез мост над бездната, която разделя нека-

Вяра в Божия Син

Джеймс Уайт, Джоузеф Бейтс Дж. Х. Уагонър Дж. Н. Лафбъроу	1850	
Д. М. Кенрайт, Дж. М. Стивънсън С. Н. Хаскъл, Урия Смит	1860	
Х. К. Бланчърд, Дж. Н. Ендрюс Дж. Дж. Матисън, Р. Ф. Котръл	1870	
Е. Дж. Уагонър, А. Т. Джоунс С. У. Стоун	1880	1883 Отхвърляне на църковен наръчник
У. Х. Литълджон, Джордж Бътлър Р. А. Ъндъруд, Д. Т. Бордо	1890	
У. У. Прескът	1900	Дж. Х. Келог изповядал вяра в Триединството
	1910	Ф. М Уилкокс публикува вяра в Триединството
К. П. Болман, М. К. Уилкокс Противопоставил се на усилията за съвечност	1920	Х. К. Лейси, Дж. Н. Андерсън лансират вяра в Тринитаризъм на Библ. Конф. през 1919 г.
Дж. С. Уошбърн изпраща писма да Ф. М Уилкокс и А. Дж. Даниелс	1930	1931 г. Годишникът на АСД отпечатва ревизирани Основни вярвания; М. К. Екенрот, Ли Рой Фрум, Ревизиране на Данаил и Откровение
	1940	1946 г. Църковен наръчник и оторизиране на Основните вярвания
Документът на Чарлз Лонгакър 1947	1950	Диалогът с Барнхаус и Мартин
	1960	Въпроси върху доктрината
	1970	Движение на съдбата
	1980	ГК в Далас, гласуване на Основни вярвания за приемане на Триединството
	1990	Ревизиране химните на АСД

Вяра в Бог Син

лическите общества от Рим. След това икуменическото движение ще постигне съгласувано усилие за обединяване на света и за осигуряване на всеобщ мир и сигурност чрез овластяване на гражданското правителство за един световен религиозно-политически кръстоносен поход за премахване на всички несъгласия. АСД смята, че този кръстоно-

сен поход е голямото отстъпничество, което написалият книгата Откровение, Йоан нарича „Вавилон велики“. Адвентистите също така смятат, че последната Божия вест на милост към света преди завръщането на Христос във власт и славата ще се състои в предупреждение срещу това голямо отстъпническо движение и призив към всички,

които решат да останат лоялни към Него, да напуснат църквите, свързани с това отстъпничество.” *Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден*, Том 10, стр. 410, 411.

Обединени от един Бог

Светът бързо се съюзява чрез това, което нарича монотеизъм. През 2006 г. иранският президент Махмуд Ахмадинегжад написа писмо от 18 страници до президента на САЩ Джордж У. Буш, в което изразяваше надеждата си общата вяра в „един бог“ да гонесе мир на света.

„Основният ми въпрос е следният: няма ли по-добър начин за взаимодействие с останалия свят? Днес има стотици милиони християни, стотици милиони мюсюлмани и милиони хора, които следват учението на Мойсей. Всички божествени религии споделят и уважават една дума и тази дума е монотеизъм или вяра в един-единствен Бог..”

Вероятно Ахмадинегжад е бил привлечен от изявлението, което Буш направил пред репортери три години по-рано по време на пътуване до Англия. „Вярвам, че се покланяме на един и същи Бог“, каза президентът, когато го попитаха за перспективите за мир между мюсюлмани и християни (*Лондон-Телеграф*, 24-ти ноември 2003 г.).

Папа Йоан Павел II включва в този съюз не само Богът на исляма, Аллах, но и Буда, когато разрешава на Далай Лама да постави статуя на своя бог върху олтара на католическа базилика в Асузи, Италия, и Шива, един от многото индуистки богове,

когато прие знака на това божество на челото си на 2-ри февруари 1986 г.

Всъщност папата признава, че:

„Всички религии по лицето на земята са семена от Божието слово.“ (Пресичайки прага на надеждата, Издателство Нопф, 1995 г., стр. 77)

Меса на стадиона в Делхи, Инди Раганду

„Сред по-ярките примери на приетия от Рим сиктетизъм беше използването в няколко отношения на „индийската меса“, на санскритската мантра *ом* (или *аум*), най-свещената дума на индусите, означаваща трите основни божества на **Тримурти или фалшивото триединство** (*а* = Брахма, създателят, *у* = пазител на Вишну, *м* = Сива - или шива - унищожителят)“ *Войтила получава трето око: Поклонението на Йоан Павел II в Индия*, Джон Кенет Вайситтел

След II-я Ватикански събор, политиката на Рим е да инкултурира света и да прикани към себе си поклонението на цялата земя, дори адвентистите от седмия ден.

„По силата на своето валидно кръщение и вярата си в Христовата божественост и в учението за Триединството адвентистите от седмия ден са християни както онтологически, така и богословски. Те обаче са християните, отделени от Църквата, която нашия

Господ е основал, и по този начин податливи на това да бъдат „тласкани тук и там, отвявани от всеки вятър на учение“ (Еф. 4:14). www.catholic.com *Бернадин Кар, Стандартен Библиотечен Шаблон, Цензор Либрорум*, 10-ти август, 2004 г.

Католическият критерии за това, че някой е християнин е „валидното кръщение“, което не е чрез потапяне, и е „в името на Отец, Сина и Светия Дух“ - вярата в Триединството. Но забележете също така, че, тъй като сме „отделени от Църквата“ на Рим, нас ни тласкат бурни ветрове, които ни отнасят към грешни доктринални вярвания като съботата от седмия ден, смъртността на душата, изследователния съд, милениума, белега на звяра и т.н.

Същият процес, който се използва за възвишаване на неделята, се използва за възвишаване на Триединството.

- И двете не са изрично посочени в Писанията.

- И двете са въведени столетия след първите апостоли.

- И двете обръкват оправданието чрез вяра. Триединството отнема основания на *отношенията* гостъп до Бога, а неделя се фокусира върху събитието на възкресението, а не върху *връзката*, в която влизаме в събота.

- И двете са сърцето и душата на католическата вяра.

- И двете били отхвърлени от нашите пионери.

Това обяснява защо и съботата, и Божият Син, роден от Отца, са атакувани гнес

Трите триади божества в Хиндуизма: Брахма, Вишну и Шива

- и двете са в основата на *връзката*, която установява правдата чрез вяра.

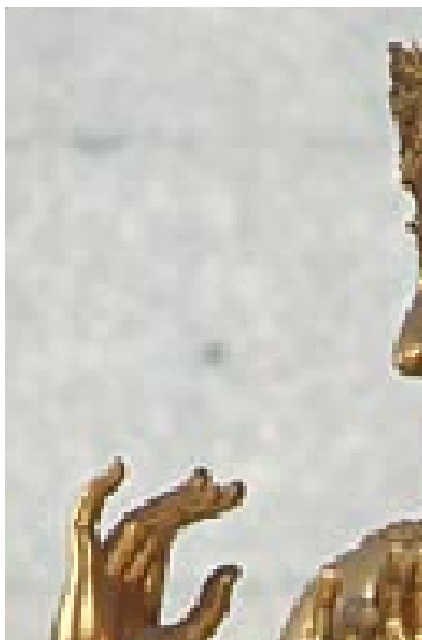
Познавайки единствения истински Бог и Неговия Син, Който Си почива в Неговата сила, за да превъзмогне греха в нашия живот, позволявайки на живота Му да протича от Големия Извор (Отец), чрез Неговия Син към нашите домове, чрез земните бащи, подхранван от земни майки, в нашите деца - това със сигурност е спасителен въпрос. Но догмата за Триединството прекъсва този поток.

Общият знаменател е, че те всички се покланят на същия „Бог“, който отрича реалните Баща и Син.

А коя е Шива?

Една от трите триади божества в индуизма: Брахма, Вишну и Шива

„Съпружеската двойка Шива-Шакти е изобразена като тантрическо семейство. Най-свещеният и най-мистериозният път към висше съзнание, тантра е Свещеният съюз на противоположностите. Даоистите наричат тези енергии **ин** (от йони, т.е. активният принцип) и **ян** (прилежащият принцип)...

Една от трите триади божества в индуизма: Брахма, Вишну и Шива

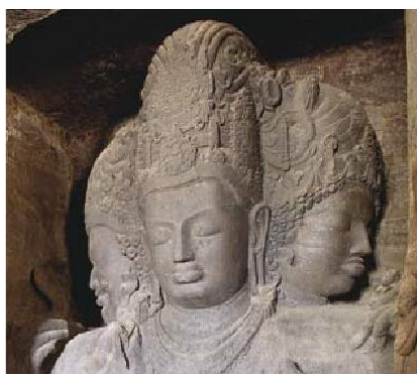
Индуистките двойки, олицетворяващи тази психическа символика, са превъзходни представи за социалната, сексуалната и свещената взаимосвързаност на жените и мъжете. Това съединение на Шива и Шакти изразява свещеността на сексуалността като път към духовен съюз.“ Текст и картина Copyright 1996 от *Свещен източник* (www.SacredSource.com) и изисква следното изречение за пълномощие: „източник на изображения на божественото, и се присъединява към този уеб сайт за разпространение на лечебни архетипи във всички краища на съвременната култура.“

Именно включването на сексуалния акт в поклонението чрез използването на храмови проститутки, практика на ханаанските поклонения в горички и високи места е осъдено като мерзост пред Бога.

Трите божества често са изобразявани заедно в триглава конфигурация с множество рамена, наречена Тримурти.

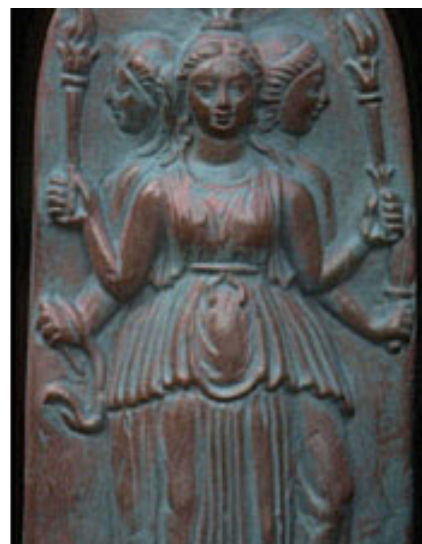
Статуя на Тримурти в един будистки храм в Банкок, Тайланд

Каменна релефна резба на тримурти в пещера на остров Елефанта, Индия. Индуистките тримурти се появили около 500 сл. Хр. Дали са адаптация на християнството или са нещо по-ранно?

Хекате, гръцката богиня на кръстопътищата днес е приета за богиня на магьосничеството. Обикнове-

но е показана, че носи факла, даваща ѝ сила да вижда мъртвите в Хадес. Датираща преди завоеванията на Александър Велики, тя често била придружавана от бледи кучета. Гърците също я познавали като Триморфия, Триодия и Триодит.

По-късно Хеката е лансирана и от римляните, тъй като те включват гръцкия пантеон. В римската си форма тя отново била триглава, девица и се наричала Царица на небето.

На снимката е показана Римска статуя на Хекате в музея Чайрамонти, Италия. Седемте лъча, излизащи от главата, обърнати напред, съвпадат с тези на Статуята на свободата в пристанището в Ню Йорк. „Вътрешно амбивалентна и полиморфна, тя надхвърля

конвенционалните грани-

ци и избягва дефиницията.“
Оксфордският класически речник, Трето издание, Преса на Окфордския университет, 1996 г., стр. 671. Това описание е еднакво приложимо и към ортодоксалната концепция за единен Бог: мистичен, необясним и загадъчен.

Триморфни фигури били поставяни на кръстовища и в римската култура станали известни като Тривия, „трите пътя“. Но има доказателства, че Хекате е била идентифициран с Изига, един от трите принципни египетски богове: Изига, Хор и Сет.

Египет всъщност имал двойно трио от богове. Амон бил три бога в едно: Ра лицето му, Птах тялото му и Амон - скрития му дух.

Те също имали триада баща-майка-дете в лицата на Изига, Озирис и Хорус. Но тогава имало много Хоруси: Хор по-възрастният, Хор от Едфу, Хор синът на Изига. И египтяните предоставили много богове: Атум, Ра, Нун, Хефри, Шу, Тefнyт, Анхур, Озирис, Геб, Яг, Изига, Сет, Хор и т.н. И все пак идеята за триадните богове наистина била налице.

Етруските имали трио от богове: Тиния, Уни и Меркура. които са приети от римляните като Юпитер, Юнона и Минерва. Римската църква лесно адаптирала боговете на Рим, Гърция и Вавилон. Папа Григорий Велики, около 800 години след Арий, посъветвал католическите мисии, че „не трябва да се намесват в никаква традиционна вяра или религиозно спазване, които могат да бъдат хармонизирани с християнството“.

Около 600 г. сл. н. е. Исля-

Изига

Хор

Сет

мът нападнал християнството Триединство, но го представил погрешно като Исус, Мария и Аллах. Докато Коранът не използва думата „триединство“, той съветва християните да „не казват три“ (Сура 4.171) и заявява, че „са неверници онези, които казват, че „Бог е третиият от тримата“ (Сура 5.76). Мисленето в Корана е, че християнското Триединство е три отделни бога.

Както съвременните християни приемат тристранно разделение на божеството, така и древните са смятали, че царят на светлината има много аспекти. **Както слънцето има три аспекта (изгряващ, обеген и залязващ)**, така и царят на Слънцето има *три* лица. Индуистското Триединство, както и християнското, се разглеждат от някои като останки от този астро-теологичен принцип.

От друга страна, юга-

измът е силно монотеистичен, без намек за триединство. Исус се родил от племето Юда и от Давидовия дом. Неговият Бог бил Йехова, Богът на Авраам, Исаак и Яков. Той се наричал Син Божий и твърдял, че е изпратен от Небесния си Отец. Той отхвърлил религиозната догма и не изисквал никакво догматично вероизповедание, а по-скоро казвал: „Следвайте ме“.

Павел признал, че „тайната на беззаконието“ вече е действала по негово време (2 Сол. 2:7). Основната заплаха за ранното християнство бил гностицизмът и Павел и Йоан говорили за заблудите му. Той е свързан с митраизма, ориенталския мистицизъм, астрологията и дуализма на Платон.

Физическото тяло било нещо зло, духът бил добър, душата била безсмъртна и спасението идвало чрез знание. Това било в основата на

платоновото триединство: доброта, интелигентност и душа.

Гностицизмът смятал Светия Дух за „майчината тайна на Бога“ и го идентифицирал с многобройните майчински фигури на древните триединства.

Вавилонският гилгамешки епос идентифицира 3 бога: Ану на небето, Енлил на земята и бог на водата Енки. Хислоп посвещава първите 128 страници на своята книга *Двата Вавилон* на тезата, че християнското Триединство (Троица) произхожда от древното вавилон-

Анахитски релеф, Косро II, Ахура мазда. В Таке Бостан в Иран.

Всевиждащото око обертъжено от соколообразните ангели в баптистерията на католическата базилика св. Мария Магиоре в Рим

С официалното обявяване на Успение богородично на 1-ви ноември, 1950 г., католическото Божество било разширено в божествен квартет

ско триединство, което има своите корени във Вавилонската кула. Хус, внукът на Ной, Семирамида, съпругата му и Нимрод, техният син, формирали първоначалната триада.

Когато Хус починал, Семирамис се оженила за Нимрод, за да превъплъти трилогията баща-син-в-едно.

Данте Алигиери, който написал *Божествената комедия*, е известен със своето описание на пъкъла, познато днес като „Инферно на Данте“. Канто 34 илюстрира Сатана като същество с три лица:

Ако бе така справедлив, както някога, но сега е нечестив, / И повдигна чело срещу Създателя си, / Да, от него изхожда всяка скръб. / О, какво чудо ми се показва, / Когато видях три лица на главата му!

Тройност или единство

Едно изявление направено от А. Т. Джоунс през 1899 г. е било предлагано като доказателство в защита на трилично-Тройност:

„Бог е един.

Исус Христос е един.

Светият Дух е един.

И тези трите са едно:

Няма несъгласие нито разделение между тях.” *Ривю енд Херълд*, 10-ти януари, 1899 г. Редакторска бележка

Дали той предполага, че е имало неяснота и разделение сред неговата адвентна читателска публика? Нима вече нямало пълно „единодушие“ сред вярващите, както било посочено в Основните

принципи на църквата за предишните 27 години? Дали сега църквата приемала вяра в триединен триличностен Бог?

Това изглежда като официалната тринитарна формула, „три в едно“ мотива в стила на 1 Йоан 5:7. Обаче Джоунс продължава да демонстрира, че това на което той набляга, не е тройността, а единството.

„Тялото на Христос, което е църквата, е едно. Въпреки че са много членове, те са само едно тяло – всички тези мнозина са едно. „Защото, както тялото е едно, и има много членове, и всички членове на това едно тяло, които са много, са едно тяло; **такъв е и Христос.**“

Светият Дух е единственият елемент на единството в това тяло, съставен от много членове. Нищо, освен всепроникващия, всемилостив, все нежен и всемогъщ, Духът не може да бъде елемент, гарантиращ единството в това тяло от много членове, което е църквата.“ *Пак там.*

Той разсъждава, че хармонията, която господства между Отец и Сина и между църквата, е, поради това, че всички те са обединени от един и същи Дух. Както тялото, с неговите многобройни членове, е едно, така е и Христос. Той и Духът му са едно. Елън Уайт вярвала в същото.

„Нека бъдат благодарни на Бога за Неговите многобройни милости и да бъдат мили един към друг. Те имат един **Бог** и **един Спасител**; и **един Дух - Духът на Христос**, който трябва да въведе единство в техните редици.” *Свидетелства към църквата*, Том 9,

стр. 189, 1909 г.

„Светият Дух е Христовият Дух, който е изпратен на всички хора да им осигури пълнота, за да можем чрез Неговата благодат да бъдем пълноценни в Него.“ *Издания на ръкописи*, том 14, стр. 84, № 1094, 2-ри януари 1894 г.

„Светият Дух е Духът на Христос, той е Негов представител.“ *Издания на ръкописи*, том 13, стр. 313, № 1056, 13-ти септември 1895 г.

Госпожа Уайт демонстрирала разлика между думите „личност“ и „същество“. Тя не ги използва взаимозаменяемо. Докато Елън Уайт говори за множество **персоналности** в Божеството, тя последователно идентифицира само две **същества**: Отец и Неговия Син.

„Писанията ясно показват връзката между Бог и Христос и така ясно персоналността и индивидуалността на всеки от тях. [цитира се Евреи 1:1-5] **Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос е дадено възвишено положение. Той е приравнен с Отца. Всички съвети на Бога са отворени за Неговия Син.**“ *Свидетелства към църквата*, том 8, гл. 43, Подзаглавие: Свидетелството на писанието, Параграф 3, стр.

268, 1904 г.

„**Единственото същество, което бе едно с Бога**, и живя закона в човечеството, слизайки до скромния живот на обикновен работник и трудейки се на дърводелската скамейка със своя земен родител.“ *Знамения на времето*, 14-ти октомври 1897 г.

„Христос Слово, Единородният на Бога, бе едно с вечния Отец - едно в природата, в характер и в намерение - **единственото същество в цялата вселена**, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Бога.“ *Великата борба*, Гл. 29, Параграф 3, 1888 г.

Захария говорил за този съвет и за неговите единствени членове.

„Той ще построи храма Господен; и ще носи славата, и ще седи и ще управлява на престола си; и ще бъде свещеник на престола си; и съветът за мир ще бъде **между двамата.**“ Зах. 6:13

Такива изявления не са в хармония с Триединството. И когато Духът бъде идентифициран, тя казва, че това е Духът на Христос. Това остава връзка само между две божествени същества: тази на Отец и Сина:

Древни предхристиянски етнически триединства			
Религия	Бог Баща	Ц а р с к и Син	Царица Майка
Египет	Озирис	Хор	Изига
Вавилон	Нимрог	Тамуз	Семирамида
Вавилон	Шамаш	Син	Иштар
Вавилон	Ану	Енлил	Енки
Ханаан	Ваал	Тамуз	Астарта
Персия	Ахура Мазда	Митра	Ариман
Индия	Брахма	Вишну	Шива, Дева
Гърция	Зевс	Аполон	Атина
Рим	Юпитер	Марс	Венера
Папски Рим	Отец	Христос	Дух, Мария

Триморфен сатанински свещеник – фалшификат на триединния Бог или източник на неговото въдъхновение.

Триединство от Иисусови клонинги от 19то столетие, немски художник Фриголин Лайбер

„**Само Отец и Синът** трябва да бъдат възвишавани.“ *Младешки инструктор*, 7-ми юли, 1898 г.

„Със силата на Неговата любов чрез послушание падналият човек, червей в пръстта, трябва да се преобрази, за да стане годен да бъде член на **небесното семейство**, спътник през вечните векове на **Бог и Христос и светите ангели.**“ *Ръкопис 21*, 16 февруари 1900 г. (*Поглед нагоре*, стр. 61)

„Човешкото семейство струвало на **Бога и Неговия Син Исус Христос** безкрайна цена.“ *Специални свидетелства за образованието*, стр. 21

„Никой човек, дори и най-високопоставеният ангел, не може да прецени голямата цена; **това е известно само на Отец и Сина.**” *Библейското ехо*, 28 октомври 1895 г.

Нима нищо не е струвало и на Духа? Дали тази голяма цена не е известна на Духа?

Тъй като Божият Син е едно и също като неговия Дух, който Той споделя със Своя Баща, Неговият Дух е автоматично включен; това е Той самият.

Точно както пионерите не отричали божествеността на Христос, така и не отричали персоналността на Духа. Макар че не били загрежени за това **какво** е Светият Дух, те ясно знаеха **кой** е той.

„Описвайки опасностите, на които трябваше да бъде изложена църквата през последните дни, Петър казва, че както е имало лъжепророци, които са въвели Израил в грях, така ще има и лъжеучители, „които **ще въведат тайно проклетите ереси**, дори отричайки Господ, който ги е купил ... И мнозина ще следват пагубните им пътища.“ (2 Петр. 2:1, 2). Тук апостолът е посочил една от забележителните характеристики на **спиритуалистичните учители**. Те **отказват да признаят Христос като Божий Син.**” *Патриарси и пророци*, Гл. 67, Параграф 11.

„Врагът на душите се е стремил да внуши, че сред адвентистите от седмия ден трябва да се извърши голяма реформация и че тази реформация ще се състои в **отказване от ученията**, които стоят като стълбовете на нашата вяра и ангажиране в процес на реорганизация. Ако тази рефор-

мация се проведе, до какво би довела тя? Принципите на истината, които Бог в своята мъдрост е дал на църквата на остатъка, биха били отхвърлени. **Нашата религия ще бъде променена.** Основните принципи, които поддържат делото през последните петдесет години, ще бъдат **стчетени като грешка**. Ще бъде създадена нова организация. Ще бъдат написани **книги от нова ред**. Ще бъде въведена система на интелектуална философия.” *Избрани вестни*, том 1, Гл. 25, Параграф 12

Нашата религия е променена. Някои основни принципи, които били в основата на нашата църква, сега са белязани като грешка. Нов рег книги сега се появяват по рафтовете ни, заличаващи с обясненията си истината за Божия Син.

Критични последствия

Битката за Родения има дълбоко значение за всеки християнин. Това на кой и на

какъв Бог се покланяме, обожаваме и възхваляваме, има огромни последици за нашето разбиране на Божията любов, целостта на Неговия характер и силата на Неговото спасение.

Но учението за Триединството ограбва евангелието от Божията любов, превръщайки жертването на Неговия „Син“ в измамлива симулация, свеждайки го до една обикновена човешка смърт, оставяйки втората личност на Божеството невредима, появяваща се в края на нейната „роля“, не по-тежко състояние. Тя не била истински изкушена, всъщност не била наш Пример, не взела същата човешка природа, която притежаваме, не рискувала нищо с идването си на Земята, защото Бог не можел да съгреша и понеже Бог не можел да умре, Христос също не можел да умре. Затова се твърди, че не самият Той е умрял, а само човешката Му природа, която Той временно е притежавал, докато Човешкият Син е преживял смъртта.

Всички вкусове на тринитарния Бог, от оригиналната рецепта на ортодоксално триединно, неограничено, неразделимо и единично съществуване, до модифицираното тритеистично и триличностно Божие семейство, трябва да приемат:

1. ко с у б с т а н ц и а л н о вещество
2. съравни божествени сили и статус
3. абсолютно съвечно съществуване

и затова трябва да отхвърлят

1. предвълпътения буквален Божий Син
2. истинската човешката природа на Христос
3. Христовата пълна смърт за нас
4. Христос като единствен посредник

Нямат друг избор. Поради самоналожените си ограничения и традиционните дефиниции за това какво представлява божествеността, тринитаристите са ограничили в ъгъл.

Изповедта на Патрик

Въпреки че нито бил ирландец, нито католик, Патрик е приет за покровител на Изумрудения остров. Той всъщност е роден във Великобритания в края на IV век. Тогава Патрик бил отвлечен от ирландски пирати от гома му по шотландската брегова линия и отведен в Ирландия на 16-годишна възраст. След няколко години работа като роб той станал християнин и една нощ сънувал, че един кораб идва да вземе, за да го

изпрати обратно в гома му. Той избягал и се качил на кораб, за да получи отново свободата си.

Легендата твърди, че Патрик е използвал трилистна гетелина, за да илюстрира Триединството. Казва се, че той би попитал невярващите: „Това едно листо ли е или три?“ Разбира се, гаденият от него отговор бил, че то е и двете.

Но много преди Патрик, гругите почитали трилистната гетелина заради мистичното значение, което езическите келти влагали в числото три. Трилистната гетелина в Арабия се нарича шамрак и се пренася в Персия като символ на персийската триада: земя, вода и огън.

В единственото произведение, написано от Патрик около 450 г. сл. Хр. (*Конфесио*, неговата автобиографична изповед) научаваме за истинските му богословски вярвания.

„Защото няма друг Бог, нито някога е имало преди, нито ще има, освен Бог Отец, нероден и без начало, с Когото е започнало всичко, на Когото е всичко, както сме

учени; и Неговият Син Исус Христос, който явно винаги е съществувал с Отца, преди началото на времето в духа с Отца, неопикуемо роден преди всичко и всички видими и невидими неща са направени от Него. Той бил направен на човек, победил смъртта и бил приет на Небето, при Отца, който му дал цялата власт над всяко име на Небето и на Земята и в Ада, така че всеки език да изповяда, че Исус Христос е този Господ и Бог, в Когото вярваме. И ние очакваме Неговото скорошно идване, Съдията на живите и мъртвите, който ще отдаде на всеки според делата му. И Той изля Святия Си Дух върху нас в изобилие, дарбата и обещанието за безсмъртие, което превръща вярващите и послушните в Божии синове и сънаследници на Христос, Който е изявен,”

Верската изповед на Патрик е забележителна, тъй като той идентифицира един Бог, Отец, който е нероден и без начало. За разлика от Бог Отец, той заявява, че Неговият син Исус Христос е съществувал с Отца преди началото на времето в духовна форма и е бил роден преди всичко по неопикуем начин. Заслужава да се отбележи, че Патрик не използва езика на Константинопол „вечно роден“. По-скоро той описва едно-единствено събитие. Завършва с думите:

„...и ние се покланяме на един Бог в Триединството на свящото име.”

Последната фраза се отнася до Матей 28:19 в единствената записана формула за кръщение, призоваваща „името на Отец, на Сина и на Светия Дух.“ Другите евангелия записват инструпт-

цията учениците просто да проповядват Евангелието. Марк 16:16: „И който повярва и се кръсти, ще бъде спасен.“ Лука 24:47: „Покаяние и опрощаването на греховете трябва да се проповядва в Негово име сред всички народи...“ Тук няма дори заповед за кръщение. А евангелието на Йоан не съдържа дори инструкции за проповядването!

Мат. 28:19 не споменава личности или същества или тяхната природа. Не се идентифицира кой е Светият Дух. Изглежда, че учениците или не са знаели за тази трикратна поръчка (защото е добавена от по-късен редактор на ръкописи), или са я подценявали по различен начин, както обикновено се обяснява днес. Защо това е така? Така е защото във всеки случай на кръщение, записан в Новия Завет след Христовото възнесение, се призовава само името на Исус.

Деяния 2:38 Нека всеки от вас се кръсти **в името на Исус Христос**.

Те бяха кръстени **в името на Исус Христос** (от Филип в Самария) 8:12
в името на Господ Исус 8:16 (от Петър и Йоан в Самария)

Исус Христос е Синът на Бога 8:37 (изповедта на етиопянина, когато Филип го кръщава)

в името на Господ 10:48 (новообърнати в дома на Корнилий)

в името на Господ Исус 19:5 (към обърнатите в Ефес)

в името на Господ 22:15 (когато Савел бил кръстен от Анания)

В 1 Кор. 1:13 Павел попитал: **Христос разделил ли**

се е? Павел бил ли е разпнат за вас? В името на Павел ли се кръстихте? Тук той загатва, че те в действителност са били кръстени в името на Христос, а не в това на Павел. Да, те наистина били

кръстени в Христос
Гал. 3:27.

Кръстени в Христос Исус
Римл. 6:3

Погребани с Него в кръщение Кол. 2:12

Измити, осветени и оправдани в **името на Господ Исус** 1 Кор. 6:11

няма друго име под небето дадено на хората Деяния 4:12

чрез Неговото име, който върва в Него Деяния 10:43

Бог...Му е дал **име, което е над всяко име** ...че Исус Христос е Господ Фил. 2:9-11

правеете всичко в името на Господ Исус Кол. 3:17

Широко признато е, че формулата за кръщение в тройното име е добавена след апостолския период.

„Новият Завет познава само **кръщението в името на Исус...**, което се среща още през втори и трети век.“ *Нова енциклопедия на религиозното знание на Шаф-Херцог*, (издание 1957 г.), кн. I, стр.435

„Исус обаче не може да даде на своите ученици този тринитарен ред за кръщението след възкресението Си, защото Новия Завет познава само **кръщението в името на Исус** (Деяния ii, 38; viii, 16; xix, 5; Гал. iii, 27; Римл. vi, 3; I Кор. i, 13-15), което възниква още през втори и трети век, докато тринитарната формула се среща само в Мат. xxviii, 19 и след това само в *Дидахе*

vii, 1 и *Апология на Юстин*, i, 61. Немислимо е, че по този начин **Апостолската църква не се подчинява на изричната заповед на Господ**, която иначе те считат за най-висша власт. Случаи като описаните в Деяния xix, 1-7 би трябвало да покажат, че предписаната формула за кръщението не би могла да бъде съкратена до „името на Господ Исус“, ако характерът на кръщението трябвало да се запази според инструкциите. **Съдейки от I Кор. i, 14-17, се вижда, че Павел не познавал Мат. xxviii, 19;** в противен случай той не би могъл да напише, че Христос го е изпратил не да кръщава, а да проповядва Евангелието.“ (издание от 1914 г.), кн. 1, Статия: Кръщение

„Доказателствата... предполагат, че **кръщаването в ранното християнство** е било осъществявано не в тройното име, а „в името на Исус Христос“ или „в името на Господ Исус“. *Библейски речник на тълкувателя* (1962 г., Том 1, стр. 351)

„Католиците признават, че **кръщението в името на Исус е променено от католическата църква**.“ *Католическа енциклопедия*, том 2, стр. 377.

Както при промяната на съботата в неделя, католическата църква също така носи отговорност за промяна на първоначалната формула за кръщение. Следователно тя сега разпознава адвентистите от седмия ден като истински християни, които извършват правилно кръщение - не защото ние кръщаваме чрез потапяне, вместо чрез поръсване - а защото днес правим това „в името на Отец, Сина, и Светия Дух.“

Църквата, която ни е дала друг почивен ден и друго кръщение, също ни е дала и друг Утешител. Неделята е заменена със събота през 321 г. с декрет на Константин. Третото лице на Триединството става официална реалност на Събора в Константинопол през 381 г. сл. Хр. Божият Дух и Христовият Дух били издигнати в статут на напълно отделна личност в Божеството - различаваща се от Отца и Сина.

Тези ранни църковни събори се състояли по време на пергамския период на църквата, описан в Откровение 2-ра глава. В този трети период църквата била нападната от две лъжливи доктрини: учението на Валаам и учението на Николаитаните. Неслучайно по това време се появяват доктрините за светостта на неделята и за Триединството. Никою не може да намери каквато и да е авторитетна подкрепа в страниците на Библията. И двете са представяни от Римската църква като доказателство за нейната църковна власт. След това дошли и Тъмните векове.

Твърди се, че автентичността на Мат. 28:19 се защитава от появата и на трите члена на Триединството при кръщението на Христос. Отец говори от небето, потвърждавайки, че Христос е Неговият Син, а Духът на Отец се извисява над Неговия Син под формата на гълъб в полза на Йоан Кръстител при идентифицирането на Месия.

„Разтварящите се небеса и слизането на **небесния гълъб** бяха уверения, че неговият Отец ще обедини **Своята небесна сила** с тази на Сина Си на земята, за да спаси човека от контрола на Сатана, и че Бог приема усилието на Христос да свърже земята с Небето, ограничения човек с безкрайността.“ *Ривю енд Херълд*, 18-ти август 1874 г.

Елън Уайт казва, че „небесният гълъб“ е бил гаранция за Исус относно силата на Неговия Баща. Този видим знак за божествено одобрение бил илюстрация за това как Исус успешно преодолява изкушението и побеждава греха и дявола. Той разчитал изцяло на силата и вътрешното присъствие на Неговия Отец. Той не използвал собствената Си божествена сила.

„Когато Христос стана наш заместител и гарант, Той направи това като човек. Той дойде като човек и отдаде послушанието на човешката природа на единствения истински Бог. Той не дойде да ни покаже какво може да направи Бог, а какво е направил Бог и какво може да направи човекът [когато е] участник на божествената природа. **Човешката природа** на Христос издържа изкушенията в

пустинята, а **не Неговата божествена природа.**“ *Издание на ръкописи*, том 14, стр. 334

Но Неговото най-голямо изкушение било да упражни божествената Си сила.

„Сатана дойде с това изкушение: „Ако си Син Божий, заповядай на този камък да бъде направен на хляб. Той изкушава Исус да се съгласи да му даде доказателство за Неговото Месияство, като упражни **божествената Си сила.**“ *Ранни писания*, Първото идване на Христос, Параграф 9.

„Не беше част от мисията на Христос да упражнява **Своята божествена сила** в своя полза, за да се освободи от страданието. Това той бе решил да поеме доброволно върху Себе Си. Той се бе съгласил да възприеме човешката природа и трябваше да изпитва неудобствата, недъзите и страданията на човешкото семейство. Той не трябваше да върши чудеса за своя сметка.“ *Ривю енд Херълд*, 18 август 1874 г.

„Нашият Спасител идентифицира Себе Си с нашите нужди и слабости, тъй като Той стана молител, нощен молител, търсейки от Своя Баща свежи запаси от сила, за да излезе оживен и освежен, приготвен за дълг и изпитание. **Той е нашият пример във всичко.**“ *Свидетелства към църквата*, том, Гл. 29, Параграф 4

Как Той бил победител?

„Той се отдаваше на Бога и чрез усърдна молитва и свършено подчинение на **волята на своя Отец** стана победител.“ *Пак там*.

„... в името на човека, като представител на човека и

почиващ изцяло в Божията сила, Христос претърпя тежкия конфликт, за да може да бъде съвършен пример за нас.“ *Адвентист Ривю & Сабат Херълд*, 5-ти февруари 1995 г.; *За да мога да Го позная*, глава 27-ма.“

Но Исус не бил ли различен от нас? Не е ли бил защитен от греха? Не. Исус можел да съгреша. Той се изправил пред същия риск също като вас и мен. Ето защо Той е нашият Пример.

„Той пое върху себе си човешката природа и беше изкушен във всички точки, също както човешката природа се изкушава. Можеше да съгреша; Той можеше да падне, но в Него нито за миг нямаше зла склонност.“ *АБК*, том 5, стр. 1128

А. Т. Джоунс пише за зависимостта на Христос от силата на Неговия Баща във всеки аспект от живота Му и за това, че Той не е използвал собствената Си божествена сила.

„И в своята човешка природа Той понесъл всичко това, защото Неговото божествено Аз било запазено. Имало ли някакво предложение към Него, да кажем, да прогони онази буйна тълпа? Да даде свобода на една проява на Неговата божественост и да помете цялата нечестива компания? Сатана бил там, за да му го предложи, заедно с всичко останало. А какво правел Той? Стоял беззащитен като Божие Агне. Нямамо твърдение за Неговото божествено Аз, нито признак за това – там стоял само човекът, оставяйки всичко на Бога, за да прави каквото Му е угодно. Той казал на Пилат: „Не би могъл да имаш никаква власт срещу мен, ос-

вен ако не ти е дадена отгоре.“ *Бюлетин на генералната конференция*, стр. 331

Пилат получил цялата си власт отгоре; така и Исус получил цялата Си сила от своя Отец.

„Това е вярата на Исус. И това има в предвид пророчеството, когато казва: „Ето тези, които пазят Божиите заповеди и вярата на Исус.“ Ние трябва да имаме онази божествена вяра на Исус Христос, която идва при нас с дара на ума, който Той дава.“ *Пак там*.

Исус изпраца своя Дух, дава ни ума Си да живее в нас. Това е най-големият дар, който Той може да ни даде: преживяването на покорния Му, побеждаващ живот.

„Този ум, който ми дава, ще упражнява в мен същата вяра, която проявява и в Него. Така че ние пазим вярата на Исус ... Но Той, запазвайки божествения си Аз, накара човешката природа да се подчини на Него чрез силата на Отца, Който Го предпазил да не съгрешава.“ *Пак там*

Отец бил Този, Който Го пазил да не съгреша!

Той може да пазя и нас от греха. 2 Сол. 3:3

„И по този начин Той ни донася същия този божествен ум, същата тази божествена сила, която била дадена на Него, ще задържи нашите естествени азове, нашите греховни азове и ще оставим всичко на Бога.“ *Пак там*.

Божията великолепа демонстрация на любов в живота на Исус ни подтиква да търсим Неговото любящо сърце. Но, за разлика от саможертвения, служещ на другите характер на Бога,

Божият враг мисли само за себе си.

„Сатана полага отчаяни усилия да направи себе си бог, да говори и да се държи като Бог, да се явява като някой, който има право да контролира съвестта на хората.“ *Ривю енд Херълд*, 23-ти април 1901 г.

Сатана също влияе с духа си в умовете на хората.

„Когато хората изгубват първата си любов, те не спазват Божиите заповеди и тогава започват да се критикуват един друг. **Този дух** непрекъснато ще се стреми към господство до края на времето. **Сатана се стреми да го насърчава**, за да могат братята в своето невежество да се стремят да се поглъщат едни други.“ *Свидетелства към служители и евангелски работници*, стр. 189

Божият Дух е против това. Духът на истината е в конфликт с духа на заблудата (1 Йоан 4:6) Умът на Сатана е във вражда с Бога. Умът му е умът на аза без Бога.

„Бог не е прославен, но много обезчестен; Божият Дух е наскърбен. Сатана се възхищава, защото знае, че ако ус-

пее да накара брат да гледа брат в църквата, някои ще бъдат толкова обезсърчени и обезкуражени в служението, че ще напуснат служебните си длъжности.“ *Пак там.*

И двата духа се борят за контрол над ума, храма на душата.

„Това не е дело на Светия Дух; сила отдолу работи в покоите на ума и в храма на душата, за да постави атрибутите си там, където трябва да бъдат атрибутите на Христос.“ *Пак там.*

Нашите умове са централната сцена на действията във великата космическа битка между Христос и Сатана. Само когато разберем природата на човечеството - в нас и в Христос - и мястото на Неговата божественост в Неговото спасително дело, можем да участваме с Него в изработването на „собствената ни спасение със страх и трепет“ и да се храним с Него, както Той работи в нас „както да желаем, така да извършваме Неговата добра воля“ (Фил 2:12, 13).

Критичен фактор в това разбиране е познаването на Отец и Исус Христос, който Той е изпратил. Те и двамата са обединени в делото за наша полза. Те се събират, за да пребъдат в нас (Йоан 14:23). Исус е наш застъпник заедно с Отца (1 Йоан 2:1). И двамата ни обичат (Йоан 15:9; 16:27). И двамата изпращат своя Дух (Йоан 15:26; 16:7), ума Іu (Фил. 2:5; 1 Кор. 2:16), за да се присъединят към нашия ум (Еф. 4:23; Фил. 1:27), за да бъдем едно с Тях, както и Те са едно (Йоан 17:22). Признаването на този Божи Дух, познаването на този Дух на

Исус е жизненоважно. *Трябва* да знаем **кой** е Духът. Но не е необходимо да знаем **какво** е той или **как** действа.

„Природата на Светия Дух е тайна, която не е ясно разкрита и никога няма да можеш да я обясниш на другите, защото Господ не ти я е разкрил.... **Не е важно** да знаеш и да можеш да дефинираш точно **какво** е Светият Дух. Христос ни казва, че Светият Дух е Утешителят, а Утешителят е Светият Дух, „Духът на истината, който Отец ще изпрати в Мое име“. „Ще се моля на Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да може да пребъде с вас завинаги; Духът на истината; когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; но **вие Го познавате**, защото **Той живее с вас** и ще бъде във вас“ [Йоан 14:16, 17]. Това се отнася за **всеприсъствието на Христовия Дух, наречен Утешител.**“ *Издание на ръкописи*, том 14, № 1107, Писмо до брат Чапман, Петоски, Мичиган, 6-ти юни 1891 г.

Утешителят е Христовият Дух, Неговият ум, обитаващ в нас, Христос във вас, надеждата на слава! Това е истината, каквато е в Исус! (Еф. 4:21) Исус желае да свърже ума си с нашия. Незабавна, 24 часа, 7 дни в седмицата, супер широколентова свързаност! Колко прекрасно е това!

„О колко дълбоко е богатството на премъдростта и

знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби, и неизследими пътищата му! Защото, „Кой е познал ума на Господа, Или, кой Му е бил съветник?“ (Римляни 11:33-34)

Предположението как се случва това е спекулация с божествената физика и то е безсмислено. Обаче за нас е важно да знаем с кого е връзката ни.

„Има много мистерии, които не се опитвам да разбера или да обясня; те са твърде високи за мен и твърде високи за теб. **По някои от тези точки мълчанието е злато.** Благодетелство, преданост, осветяване на душата, тялото и духа - това е от **съществено значение** за всички нас. „Това е вечен живот, **да познаят Тебе, единствения истински Бог и Исус Христос**, когото си изпратил.“ *Пак там.*

Трябва да имаме ума на Исус. Не е достатъчно просто да променим съществуващия си ум, и просто да коригираме мисленето си. Бог предлага да ни даде нов ум, програмиран с нов дух, заместващ стария ум, премахвайки го напълно.

„Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложа Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате.“ (Езекил 36:26-27)

И какво се случва, когато умът на Исус влезе и замести нашия?

„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който,... се отказа от всичко, като взе на Себе Си

образ на слуга... смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.“ (Филипийци 2:5-8)

Исус нямал и следа на аза в Себе Си, нито едно петно от амбиция, самоуважение, самочувствие, самоволие. Той нямал дневен ред, нямал планове за Себе Си, нямал Свой начин за успех, различен от онзи, който би угоден на Неговия Баща във всяка стъпка, всяко решение, всяка мисъл и дума. Той „изпразни Себе Си“, „остави настрана“, „направи без никакъв ефект“ собствените Си божествени сили.

Той извършил всичките Си чудеса с Божията сила.

„Всички чудеса на Христос, извършени за страдащите и измъчените, са били чрез силата на Бога чрез службата на ангелите.“ *Ривю енд Херълд*, 21-ви януари 1873 г.

Изкушенията Му били толкова по-големи от нашите, колкото божествените Му сили са по-големи от нашите човешки сили.

„Христос беше поставен на най-тесен изпит, изискаващ силата на всичките Му способности, за да устои на склонността, когато е в опасност, да използва силата Си, за да се избави от опасност и да триумфира над силата на княза на мрака.“ *Ривю енд Херълд*, 1-ви април 1875 г.

Тогава как е бил в състояние да живее безгрешен живот? Той бил „изпълнен с цялата Божия пълнота“. Умът на Отец Го изпълвал напълно, изцяло. Той бил точният образ, съвършената репродукция на Своя Баща в мислите и ума и душата. Какъвто е Бащата, такъв е и Синът.

И това е желанието Му за теб и за мен. Той чака пред вратата на нашия ум за решение да влезе. Той чука, зачитайки нашите желания. Но когато бъде поканен вътре, Той обещава напълно да почисти нашия храм „от всяка неправедност“, точно както напълно почистил храма в старо време, превръщайки го от разбойнически вертеп и място на търговия в дом на молитва и общение.

Луцифер, носителят на светлина, зорницата, искал да бъде като Всевишния. И Михаил, „Който е като Бога“, светлата и утринна звезда, светлината на света, искал да бъдем като Бога - мотивирани от любовта да служим. Но Луцифер предпочел да гледа към себе си; „сърцето му се надигнало“ заради красотата му; мъдростта му беше покварена поради яркостта му; множеството от неговите стоки, притежанията му, многото му таланти и способности го изпълнили с насилие. (по Езекиил 28-ма глава).

Луцифер станал Сатана, противопоставяйки се и „възвисявайки се над всичко, което се нарича Бог“. Той предложил на Ева същото амбициозно мислене, което довело до неговото падение: Ще станете като богове. Не, вие ще станете като Бог, подобно на Михаил, но ще бъдете сами бог на себе си - самоконтролирани, самомотивирани, самостоятелни, самодостатъчни - независими! Господари на себе си!

Адам и Ева избрали независимост пред това да бъдат слуги, избрали себе си над Бога, собствения си ум над Божия. И този избор ги отделил от единствения им

Източник на живот. Грехът разделя, а отделянето от Източника е фатално.

Но Бог имал план. Той щял да влязе и да постави влажда между Сатана и човека, едно отвлечение към злото и копнеж за доброто. Бог щял да се изяви пред човека като Човек, да ни покаже какво може Бог да направи, когато живее в нас, и да се изложи на хитростите на Сатана.

Голямото сърце на Бог копнеело да ни върне при Себе Си, за да ни спаси от раздялата с греха, която би донесла сигурна смърт. Човекът бил избрал ума на Сатана и продал душата си на дявола. Луцифер станал богът на този свят и заслепил умовете на хората (2 Кор. 4:4). Вече не сме могли да мислим правилно; не сме могли да виждаме Светлината. Били сме в капан. Обречени.

Но Бог се пазарил със Сатана. Какво би се изисквало, за да ни купи обратно? Каква била цената за изкуплението? Както Михаил се борел с дявола за тялото на Мойсей (Юда 9); и спорел със Сатаната за верността на Йов (Йов 1:8-12); и както Ангелът Господен се съревновавал със Сатана за първосвещеника Исус Навин (Зах. 3:1, 2), така и Бог се опълчил „с онзи, който се съревновава с теб“ (Ис. 49:25). Какво щяло да се изисква, за да ни купи обратно? Сатана поискал „кожа за кожа“ - Твоят живот за техния.

Бог се съгласил, но при условие. Ако мога да докажа на Вселената, че Моят път, Моето мислене, Моят ум в човека могат да устоят на пътя ти, на твоето мислене и да живеят само, за да слу-

жат на другите, без мисъл за себе си, тогава можеш да направиш каквото искаш с този Човек. Ще позволя на еднородния ми Син да гоиде на земята и да живее като Човешки Син. Можеш да го изкушаваш колкото искаш, можеш да употребяваш всяко възможно мъчение спрямо Него; дори можеш да Му отнемеш живота. Но ако през всичко това Той прогължава да ми вярва, макар че Го убиваш, няма да можеш да Му смажеш главата, няма да можеш да унищожис ума Му, Неговият характер не може да бъде докоснат - можеш само да натъртиш петата Му. Можеш да докоснеш физическия Му живот, но не можеш да докоснете Неговия божествен характер, Неговия вечен духовен живот.

Ако той е верен, ти губиш. Ще ти смажа главата. Аз ще те „сваля в Шеол, в дълбочините на рова.“ (Ис. 14:15), „Ще извадя огън отсред тебе и той ще те погълне, и ще те превърна в пепел по земята пред очите на всички, които те гледат.“ (Езекиил 28:18)

Залозите били много големи. Съдбата на небето била поставена на везните. Победителят вземал всичко. Това бил вечният завет. Бог щял да изпрати Своя Син,

„направен по подобие на греховна плът“, да живее живот така, както човекът трябва да живее, изложен на всички изпитания и изкушения, натиск и болка, пред които човекът трябва да се изправи. Той бил приел „действието на великия закон за наследствеността“, като взел на Себе Си нашата паднала човешка природа (*Копнежът на вековете*, 4, Параграф 15).

Новото богословие спира точно там и отхвърля тази прекрасна истина, която е изключително обнадеждаваща. То я определя като „погрешно схващане за греховно естество на Христос“ и се хвали, че „трайната“ заблуда „е отстранена чрез премахване на жалката бележка в преработените *Библейски четения* от 1949 г.“ Ли Рой Фрум, *Движение на съдбата*, 1971, с. 465. Но Христос не е направен по подобие на греховния ум. Той получил съвършения, безгрешен ум на Своя Отец, неподправен от греха, без склонност към зло, чист в мисълта и мотива, имайки Неговите мисли и следвайки Неговите пътища. Във всички неща Той зависел изцяло от Своя Баща.

„Животът Му бил умът на Бога, изразен в човешко естество.“ *Ривю енд Херълд*, 15-ти февруари 1898 г.

Това е умът, който Исус иска да ни даде като бъде възпроизведен в нас.

„Защото **Исус Христос и Неговото присъствие, Божият ум**, се връщат на мястото, откъдето са били взети. Божият образ се връща на мястото, откъдето е прогонен чрез тази измама на Сатана.“ А. Т. Джоунс, *Проповеди на Генералната конференция*, # 13, стр.13

Исус ни дава Своя ум, като идва да живее в нас чрез Своя Дух. Духът му е Неговият ум. Той общува с нас чрез ума

Си. Когато се хванем за реалността на тази прекрасна наредба и практикуваме присъствието на Исус, тогава наистина ще преживеem Утешителя; ще изпитаме еднородната сила, която може да устои на изкушението и да преодолее греха. Трябва да имаме Неговия ум в нас.

„Врагът беше победен от Христос в Неговата човешка природа. Силата на божествеността на Спасителя беше скрита. Той надви в човешката природа, разчитайки на Бога за сила. Това е привилегия на всички.“ *Младежки инструктор*, 25 април 1901 г.

Наша привилегия е да разчитаме на Бог за сила, за да преодолеем врага в човешката ни природа. Не искаме ли точно това? Бог го иска. Той иска да ни даде тази сила: Неговото присъствие, Неговият ум.

„В своето човешко естество Христос беше зависим от Отца, също както човечеството сега зависи от Бога за божествена сила, за да постигне съвършенство на характера.“ *Знамения на времето*, 3-ти юли 1907 г.

Ние сме напълно зависими от Бога за божествена сила при постигането на съвършен характер - ум, който е съвършено възпроизвеждане на Неговия ум. Светият Дух, Божият Дух, Христовият Дух е начинът по който Библията описва тази сила.

„Ние не можем да се изпразним от себе си, но Неговият божествен ум влиза в нас и чрез тази божествена сила можем да се изпразним от нашите нечестиви азове и тогава, с тази божествена сила, умът на Исус Христос, на Бог Отец, идва при нас и ни пази от силата на изкушението.“

А. Т. Джоунс, *Проповеди на генералната конференция*, 1895 г. # 15 стр. 28-30.

Тази сила е всемогъща.

„Когато волята на човека си сътрудничи с Божията воля, тя става всемогъща. Всичко което трябва да се направи по Негова заповед, може да се постигне чрез Неговата сила. Всичките му изисквания са способности.“ *Притчи Христови*, Гл. 25, Параграф 27

Той е по-силен е от онзи, който е в света. Докато гържим ръката на Бога, ние сме непобедими. Но не можем просто да докоснем ръката Му веднъж. Също както Неман не можел да се потопи само веднъж, за да излекува проказата си, ние трябва непрекъснато да пребъдваме в Исус и да бъдем изпълнени със силата на Неговия ум.

„Продължаващата искрена молитва на вярата ще ни донесе светлина и сила, за да устоим на ожесточените нападки на врага Слабият и грешен човек не може да бъде в безопасност, ако Бог не проявява ежедневно Своята светлина и не му придава силата Си.“ *Библейско ехо*, 1-ви февруари 1893 г.

Ежедневно се преобразяваме чрез обновяването на нашия ум (Римл. 12:2), утвърждавани чрез силата на Неговия Дух във вътрешния човек (Еф. 3:16), ако е тъй, че Божият Дух обитава във вас Духът на Христос (Римл. 8:9).

„Сатана обяви, че е невъзможно синовете и дъщерите на Адам да спазват Божия закон и по този начин обвиняваше Бога в липса на мъдрост и любов. Ако не можеха да спазят закона, тогава излиза, че в него има грешка. Хората, кои-

то са под контрола на Сатана, повтарят тези обвинения срещу Бога, като твърдят, че човек не може да спазва Божия закон.“ *Знамения на времето*, 16-ти януари 1896 г.

Сатана предизвикал Бог на дъбой. Твоят закон е непрактичен за човечеството. Те не могат да го спазват; те не искат да го пазят. Експериментът Ти в създаването на човек по Твоя образ е пълен провал. Всъщност, обзалагам се, че ако дойдеш в човешки образ, и Ти самият не би могъл да спазваш закона. Човечеството просто няма това, което е необходимо. Те са дефектен вид. Ти провали всичко.

Бог приел предизвикателството.

„Исус се смири, облече Своята божественост с човешко естество, за да може да стане като глава и представител на човешкото семейство и чрез проповед и пример да осъди греха в плътта и да постави лъжата в отговорността на Сатана. Той беше подложен на най-яроствните изкушения, които човешката природа може да познае, но не съгреши; защото грехът е нарушение на закона.“ *Пак там*.

А каква е тайната на успеха Му?

„С вяра Той се държеше за божествеността, също както човечеството може да се държи за безкрайна сила чрез Него. Макар и изкушен във всичко точно както са изкушавани хората, Той не съгреши.“ *Пак там*.

„Да се припише на естеството Му сила, която не е възможно човек да има в конфликтите си със Сатана, означава да унищожим пълнотата на

Неговото човешко естество. Покорството на Христос към Неговия Отец беше същото послушание, което се изисква от човека. Човекът не може да преодолее изкушенията на Сатана, освен ако божествената сила не действа чрез човешкото естество. Господ Исус дойде в нашия свят, не за да разкрие какво може да направи Бог в Своята божествена личност, а за да **покаже какво Той може да направи чрез човешкото**. Чрез вяра човекът трябва да бъде участник в божествената природа и да преодолее всяко изкушение, с което е нападан.“ *Знамения на времето*, 10-ти април 1893 г.

С други думи, в конфликтите ни със Сатана, хората *можем* да имаме същата сила, която притежавал Христос. Човек може да преодолее изкушенията на Сатана, когато божествената сила действа чрез нашето човешко естество. Исус го съл да разкрие какво може да направи *чрез* човешкото естество. Ние трябва да преодолеем всяко изкушение чрез вяра.

Триединството поставя една личност в положението да стане човек, да живее безгрешен живот и да умре с човешка смърт, да възкреси себе си със собствения си божествен живот, който никога не е умирал в действителност, след което да изпрати друга личност, която да наставлява човечеството как да преодолее греха; трета личност, която дори няма личен опит в устояването на изкушението в човешка плът.

Подобен порядък ни оставя със Спасител, който никога не е бил действително смър-

мен, никога не е бил действително безсилен като нас и със сигурност не е валиден пример, който да следваме. Той енесравнимо различен от нас, като упражнява правомощия, които ние нямаме, а ние получаваме „друг“ напълно неопитен Утешител.

Но слава на Бащата на нашия Господ Исус Христос, че Той бил готов да се откаже от Своя Единороден Син, си янието на собствената Му личност, за да може Той да стане един от нас, да живее така, както трябва да живеем, да се изправи пред изкушенията на дявола, както трябва да се изправим пред тях и ние, за да ни покаже каква е вярата на Исус - пълна зависимост от силата на Бога, обитаваща в греховната човешка плът, пребъдващ в Отца да върши всичко чрез Този, който Го укрепява.

Слава на единствения Владетел, Всемогъщият Бог, който единствен притежава безсмъртие, който има живот в Себе Си и е дал на Сина Си да има живот в Себе Си, да се роди от Духа, който макар да бил равен с Бог Отец, изпразнил се от Себе Си, оставил настрана божествените Си сили и доброволно се смирил, за да стане плът, роден от жена, вземайки плътта на Авраам и Давид, направен по подобие нагрешна плът, за да може да бъде изкушен във всичко като нас, за да бъде достигнат от усещането за нашите немощи, за да може да бъде верен и милостив Първосвещеник, научавайки се на послушание чрез страдание и сълзи, оставяйки Своя Отец да живее в Него, да изговаря думите и да върши делата Му, за да може да вкуси смърт за

всички хора, да стане грях, Той, който не познавал грях, понасяйки греховетени в тялото Си на гървото, поверявайки Духа Си в ръцете на Своя Баща, изливайки гушата Сина смърт.

Слава на Бога и Отца на нашия Господ, който ни изпраща Духа на Своя Син, за да ни води към цялата истина, да бъде наш Застъпник с Отца, да ходатайства за нас, да свидетелства с нашия дух, да ни даде сила да станем синове Божици, викащи Авва.

„Ако хората **приемаха Библията, както е написана**, ако нямаше фалшиви учители, които да заблуждават и объркват умовете им, щеше да се извърши дело, което би направило ангелите щастливи и това би въвело в кошарата на Христос хиляди и хиляди, които сега се скитат в заблуда.“ *Великата борба*, Гл. 37, Параграф 17

„Бог им изпраща светлина, за да ги избави от заблуда, но **те отказват да приемат Божието Слово, както е написано**. Те приемат заблуда, избирайки лъжите на Сатана, а не „Така казва Господ.“ *Ръкопис 19,1894 г. Евангелизъм*, Среца с проблеми свързани с пазенето на съботата, Параграф 9

„**Словото Божие, точно както е написано**, съдържа самата същностна истината.“ *Медицински евангелист*, 1-ви октомври 1909 г.

„Ние трябва да **приемем Словото Божие, както е написано**, думите на Христос, както ги е изрекъл.“ *Знамения на времето*, 18-ти август 1887 г.

„**Библията, точно както е написана**, трябва да бъде нашето ръководство.“ *Ривю*

енд Херълд, 28-ми септември 1897 г.

„**Братя, хванете се за своята Библия, както е написана**, и спрете критиките си по отношение на нейната валидност и се подчинявайте на Словото, и никой от вас няма да бъде загубен.“ *Избрани вести*, Книга 1-ва, Гл. 1, Параграф 13

Който пребъдва в Христовото учение, той има и Отец, и Сина (2 Йоан ст. 9)

www.maranathamedia.bg

ТЕОС

Част 4-та изследва историята на различните езически богове от древността както и последиците от смесването на тази религия с християнството. Систематично се разглеждат основните проблеми в популярните виждания за божеството изразяващи се в отричане на личността на Христос, неговата смърт и синовността му към Отец. Прави се съпоставка между фундаменталните вярвания на агвентните пионери и съвременната им променена версия.

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
4 ЧАСТ